

Lord Raffles

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

TUSSEN TWEE VUREN

N° 2556

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)

Vandenhoudt Frans, Zomerstraat 3, Hasselt

Voor Nederland: Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Tussen twee vuren

HOOFDSTUK I

EERSTE KENNISMAKING

In het noordwesten van de Verenigde Staten en in Canada zijn tal van dorpen en gehuchten die de naam van Gold Creek dragen, maar er zal er waarschijnlijk geen enkele zijn, die met zoveel recht die veelzeggende naam draagt als Gold Creek, dat op ongeveer twaalf dagreizen ten noordoosten van Fort Joekon is gelegen.

Ten eerste ligt het kleine plaatsje inderdaad aan een kreek, een inham van een zijtak van de Porcupine en ten tweede vindt men daar in de buurt goud.

Er bestaat schier grote kans, dat die

vondsten spoedig zullen ophouden en daarmee houdt dan ook het bestaansrecht op van een zeer klein plaatsje als Gold Creek. Het telt op zijn hoogst honderdvijftig vaste inwoners, in hoofdzaak kroeghouders en winkeliers en verder een vlottende bevolking van een paar duizend zielen: voor negenennegentig procent mannen. Het vrouwelijk element is daar in het hoge noorden slechts spaarzaam vertegenwoordigd en dat is geen wonder, wanneer men rekening houdt met de omstandigheden waarin daar geleefd moet worden.

Alleen heel sterke mannen houden

het uit. De anderen gaan onherroepelijk te gronde.

Met Gold Creek zal het evenzo gaan, het zal even snel van de aardbodem verdwijnen, als het er op verschenen is, sneeuw, wind, regen en zonneschijn zullen samenspannen om af te rekenen met de ellendige, slecht gebouwde blokhutten.

Enkele jaren nadat de laatste gefuineerde winkelier het zal hebben verlaten, zal er van het plaatsje niets meer over zijn dan wat verrotte planken en misschien de herinnering bij enkele vroegere bewoners.

Op het ogenblik echter waarop dit verhaal aanvangt was Gold Creek in volle fleur.

Ofschoon het fel koud was, krioelede het er van goudzoekers, want het bericht, dat er nieuwe vindplaatsen ontdekt waren was nog geen week oud en reeds waren van alle kanten de begeerigen komen toestromen, in de hoop, een deel van die gouden overvloed te kunnen inpalmen.

In de enige straat welke de nederzetting rijk was en die met een flauwe helling omlaag liep tot dicht bij de rivier, wemelde het van sleden van allerlei vorm en formaat, oude en nieuwe, deugdelijke en wrakke, door de hand van een leek in elkaar geknoeid en bestemd, om bij de eerste de beste onderlinge twist van de trekhonden als krantenpapier uiteen te worden gerukt.

Wat de mensen betreft, gold hetzelfde. Ook hier een grote verscheidenheid. Er waren genoeg sterke, zwaar gebouwde kerels, met schouders als stieren en ruwe, harde gezichten; er waren er echter ook, wie men het kon aanzien, dat zij niet bestand zouden zijn tegen de geweldige vermoeienissen van een lange tocht over de besneeuwde vlakte.

De landslieden van alle naties op de gehele wereld, waren vertegenwoordigd op deze plek, eenzaam in de wildernis, afgesneden van de beschaving en verzamelpplaats van al die avonturiers, die snel in het bezit wilden komen van zoveel mogelijk goud.

Voor al de winkeliers hadden het druk. De bazar van Josuah Crinkle werd let-

terlijk bestormd. Ofschoon de naam bazar wel een beetje weids was, kon men er vele zaken kopen.

Van een bazar had het blokhuis van Crinkle echter al heel weinig. Het huis had niet eens een verdieping, en alleen maar een soort vliering, waar de voorraad winkelgoederen waren opgestapeld. Er was ook een groot gat in de grond, met planken overdekt; dat was de zogenaamde kelder. Voorts deed de winkelier letterlijk alles in zijn winkel, hij verkocht er zijn goederen, hij woonde er, hij sliep er en hij at er. Een enkel gordijn vol gaten dat over een roede liep was volgens hem voldoende, om winkel- en woonruimte van elkander gescheiden te houden.

Crinkle vertelde vol trots dat men in zijn bazar letterlijk van alles kon krijgen.

Dit was natuurlijk grootspraak, maar het is een feit, dat men bij hem alles kon kopen, wat een man nodig kan hebben, die alleen of met een vriend naar het noorden trekt: tenten en tentdoek, schroeven en verbindingstukken voor sleden, allerlei gereedschap, revolvers en geweren, munitie, erwten, gedroogd vlees, thee en verder alles wat er nodig was om een eenvoudige maaltijd te kunnen bereiden: soepketels, pannen, tinnen vorken en dan ook natuurlijk zakmessen, touw, meel, blikjes, verduurzaamde groenten, soeptabletten, pelsjerkers, laarzen van zeildoek, die gevoerd waren met zeehondenvel; kortom alles, wat de goudzoeker nodig kon hebben.

Hij gaf die goederen niet cadeau; men moest er flink voor betalen. Crinkle voerde aan, en niet ten onrechte, dat hij die winkelwaren, ten koste van de grootste ontberingen hierheen gevoerd, bezwaarlijk kon verkopen, tegen de winkelprijzen, die bijvoorbeeld te New York golden. En om volkomen zeker te zijn, verkocht hij ze maar dadelijk twintig maal zo duur. Men keek wel zuur, men schold hem achter zijn rug uit, maar men kocht omdat men van alles en nog wat nodig had en hij de enige was, die het verkocht.

Er waren nog wel kleinere winkels

maar daar was het lang niet zo druk, want Josuah Crinkle had nu eenmaal de grootste voorraad en daarenboven een knappe dochter, hetgeen in vrouwenarme streken een attractie van de eerste rang pleegt te zijn.

Waarom het meisje haar vader gevolgd was naar deze witte wildernis is niet zeker. Waarschijnlijk had zij eigenlijk niet van tevoren geweten gehad, wat haar zou wachten.

Nu zij er echter eenmaal was, deed zij goed haar best, hielp flink mede in de winkel en hield zich de mannen zo goed en zo kwaad als het ging van het lijf.

Kate Crinkle was ongeveer drieëntwintig jaar, heel blond, op het witte af en met ogen, die deden denken aan de Schotse meren, aan welker boorden zij was opgegroeid.

Onder degenen die zich voor de winkel verdrongen, bevonden zich ook een drietal personen, die al dadelijk de aandacht hadden getrokken van de omstanders. Het waren misschien klanten, maar zeker was dat niet, want er is niets meer nodig, dan dat er een mooie vrouw bij aanwezig is.

Eigenlijk behoeft zij zelfs niet eens mooi te zijn. De aanwezigheid alleen reeds van een vrouwelijk wezen is in het hoge noorden zo iets zeldzaams en zeker tijdens de trek naar de goudvelden, dat dit de mannen als een magneet aantrekt.

Deze jonge vrouw was stellig mooi en dat maakte de zaak nog belangwekkender.

Zij kon een jaar of dertig zijn, maar door kundig gebruik te maken van alle hulpmiddelen, van kappers, haarkunstenaars en parfumeriehandelaars leek zij veel jonger.

Zij was middelmatig groot en zeer elegant, zelfs in de dikke pels, die haar lichaam omsloot: een kostbaar stuk en zeker niet vervaardigd door een van de inlandse of halfbloedvrouwen uit de buurt, maar door de bekwame vingers van een of andere goedbetaalde modiste in Rue de la Paix te Parijs.

Zij had grote, donkere, glanzende ogen, en als zij lachte vertoonde zij twee

rijen hagelwitte, kleine tanden.

Zij was in gezelschap van twee mannen, de een van omstreeks veertig jaar, misschien iets jonger, en de tweede minstens zestig, te oordelen naar de groeven in zijn gezicht en zijn grijs haar. De vrouw vertoonde onmiskenbaar familie-trekken met deze man. Zeker was zij zijn dochter.

Deze vreemdelingen waren zoëven aangekomen en bleken in het bezit te zijn van een goede slede en tien bruikbare honden, die echter op dit ogenblik zeer vermoeid waren, want zij lagen hijgend, terwijl hun flanken als blaasbalgen op en neer gingen op de harde sneeuw en schenen zich om niets anders te bekommeren dan om rust.

De jongste der twee mannen was de bazar van Crinkle ingegaan en scheen daar iets te moeten kopen terwijl vader en dochter stonden te wachten bij de slede, blijkbaar onverschillig voor de aandacht, die er aan hun persoon gewijd werd.

Zij droegen zeer goede kleren en hadden uitstekende wapens bij zich.

Toen de jonge man weer te voorschijn kwam, verdween het drietal in de richting van De Vergulde Spar, een logement in deze plaats. Er waren nog wel vier andere logementen en alle waren zij tevens danstenten, maar de zaak van Dave Berrymore was zeker de grootste en ook de best beklante.

Berrymore had het laten optrekken door een deskundige, er op rekenend, dat hij hier wel een jaar of vijf zou blijven. Hij vergiste zich vier jaren, maar dat wist hij toen nog niet.

De zaken gingen op dat ogenblik schitterend en alle twintig logeerkamers gelijkvloers en op de eerste en enige verdieping waren bezet.

Er waren en dat was een ongekende weelde op die breedtegraad, afzonderlijke slaapkamertjes in het logement. Verder was er een grote gelagkamer, met een buffet, een orkestrion, dat werkte als men er een muntje inwierp, een roulettetafel en alles wat er nodig is om eenzame goudzoekers te amuzeren.

Berrymore wist natuurlijk heel goed dat er in zijn zaak niet gegokt mocht

worden, want hij had geen permissie, maar dat was iets, waarom hij zich al heel weinig bekommerde. Het was een grote zeldzaamheid, als de bereden politie zich hier vertoonde, en als deze kwam opdagen, dan was er altijd nog wel een hulpvaardige vriend, die zo vlug zijn benen hem dragen konden naar de Vergulde Spar snelde en Berrymore inlichtte. Dan werd de roulette vlug van de tafel genomen en naar een veilig hoekje van de kelder gedragen, waarna de gasten met onschuldige gezichten domino gingen zitten spelen.

Gold Creek ligt even over de grens van Canada en er werd dus veel en stevig gedronken in die grote gelagkamer. Men dronk er om allerlei redenen, om weg te drinken, uit blijdschap en uit wanhoop.

Het was in deze gelagkamer, dat een paar uren later wederom drie mannen binnen traden, die ook al heel spoedig de aandacht trokken, hoofdzakelijk door twee dingen: hun voortreffelijke uitrusting en de grootte van een hunner, een ware reus, die met hoofd en schouders boven alle anderen uitstak.

Alle drie de mannen droegen korte pelsjerkers, broeken van jachtleder, op de naden afgezet met bont en hoge laarzen, soepel, waterdicht en warm. Laarzen die de kenners, daar aanwezig, onmiddellijk op vijftig dollars per paar schatten.

Zodra zij binnen kwamen hadden zij hun pelzen opengeknoopt waardoor de dikke wollen donkerblauwe truien zichtbaar kwamen benevens de stevige gordels, waaraan de welvoorzienere revolvers waren opgehangen.

Als die mannen goudgravers waren, zo werd gemompeld, dan waren zij begonnen met een flink kapitaal en hadden niet op een paar honderd dollars te kijken, om alles in de puntjes te hebben. Misschien waren het geen goudgravers, maar jagers. Eigenlijk zagen zij er helemaal niet uit als echte goudzoekers.

Deze drie mannen waren John Raffles, Charles Brand en James Henderson, die hier waren gekomen om een weinig uit te rusten en als het kon, op

wolven en beren te jagen.

Pas de dag tevoren hadden zij afscheid genomen van Jim Hale, de pelsjager, die hun tot gids was geweest en die nu zijn grote voorraad vellen zo spoedig mogelijk naar een factory diende te brengen.

Raffles was van plan, hier nog een week te blijven en dan de terugreis te aanvaarden naar meer bewoonde streken. Het waren een paar maanden geweest van een heerlijk leven in de vrijheid, maar ook van grote gevaren en bovendien kwam Raffles tot de onaangename ontdekking dat zijn geldmiddelen langzamerhand uitgeput raakten. Hij had door tal van omstandigheden meer uitgegeven dan waarop hij gerekend had. Het was voor anderen geweest, en hij had er geen ogenblik spijt van, maar intussen was het dringend noodzakelijk geworden, een plaats op te zoeken waar zich althans een bank bevond, zodat hij enige kredietbrieven kon verzilveren. Ook Brand had er op aangedrongen, thans terug te keren naar New York.

De Vergulde Spar was dus niets anders dan een pleisterplaats voor het drietal en zij verwachtten dat zij er niet langer dan een paar dagen zouden blijven. Het zou echter heel anders lopen.

Terwijl zij langzaam door de tamelijk volle zaal liepen, want het was de tijd voor het middagmaal, zagen zij dicht bij het buffet een vrouw en twee mannen zitten, die daar rustig, alsof zij in een deftig hotel van New York zaten, een kaartje legden. Er scheen nog al vrij hoog te worden gespeeld. Allen hadden wat stofgoud in kleine zakjes, gemunt geld en bankpapier naast zich liggen. Het was het drietal van voor de winkel van Crinkle.

Raffles keek even naar hen en vroeg toen aan Berrymore, die met veel strijkages de weg wees:

— Wie zijn die lieden?

— Zoëven aangekomen, Mr Burke, antwoordde de logementhouder. Ook eerste klasse. Het zijn Mr Olivier Houston uit Buffalo en zijn dochter Hazel en zijn zoon Oscar.

— Broer en zuster dus, zei Raffles, nog altijd naar het drietal kijkend.

Op dit ogenblik keek de jonge vrouw op en Raffles recht in het gelaat. Zij kneep haar ogen een beetje dicht en blies een wolkje uit haar sigaret.

Ze had haar dikke pels uitgedaan en zag er waarlijk keurig uit in haar nauwsluitend costuum van bruin, glanzend velours. Daar zij natuurlijk ook haar muts had afgezet, kon men het dichte goudblonde krullende haar zien, waar de donkere ogen wonderlijk bij afstaken.

Zij scheen Raffles nu genoeg bestudeerd te hebben, wierp de kaart neer, waarop de anderen ongeduldig schenen te wachten en streek met een flauw lachje haar winst op.

— Een drommels knappe vrouw, mijnheer, fluisterde Berrymore achter de rug van zijn brede hand.

— Ik kwam juist tot dezelfde gevolgtrekking Berrymore, zei Raffles laconiek. Een heel knappe vrouw, bijna wat al te mooi voor een plaatsje als Gold Creek.

HOOFDSTUK II

HAZEL HOUSTON STUURT EEN AFGEZANT

Het amusement in een logement als de Vergulde Spar is uit de aard der zaak niet zeer afwisselend en bestaat in hoofdzaak uit drinken, spelen, dansen en luisteren naar de muziek.

Dave Berrymore had de beschikking over een kelnerin, een niet zeer zindelijk mens, vrij gezet en een jaar of veertig en voorts over een paar vrouwen wier taak niet duidelijk omschreven was, maar die dan toch de opdracht moesten hebben, de bezoekers zoveel mogelijk te amuzeren, onverschillig door welke middelen.

Zij zongen 's avonds café chantant-liedjes, tokkelden wat op een gitaar, hadden een dansnummertje, waarbij de ene als man gekleed was, nu eens als matroos, dan weer als Parijse Apache, en zetten de aanwezigen tot drinken aan.

Zij waren sterk opgemaakt en droegen valse juwelen. Ouder dan vijftwintig jaar waren zij zeker niet. Zaten zij samen in een hoekje, op een ogenblik van rust, dat overigens heel zeldzaam was, dan stonden hun gezichten strak, bleek en stil.

Berrymore was echter over de twee meisjes tevreden en had ze zelfs al opslag gegeven. Zij verdienden niet minder dan tien dollar in de week, met de kost en mochten daarenboven de helft houden van wat gulle en gelukkige gouddelvers hen toestopten.

Berrymore zei dan ook aan iedereen

die het horen wilde, dat Irma en Suze Hanslet over een jaar of vijf zijn zaak als rijke dames zouden verlaten.

Toen Raffles dit die avond hoorde, zei hij zacht tot Brand:

— Alsof zij dit leven vijf jaren zullen uithouden, die beklagenswaardige schepseltjes.

— De zaak zelf bestaat geen jaar meer, zei Brand schouderophalend. De trek begint zich al te verplaatsen.

— Berrymore is een optimist naar het schijnt.

— Heb je gezien dat die vrouw nog altijd zit te spelen?

— Te spelen en te winnen. Maar de man met de geruite trui is niet meer dezelfde. Een ander blijkt hem te hebben opgevolgd.

— Waarschijnlijk had hij niets meer te verliezen, zei Brand droog. Hij zit daar in een hoek, en zijn humeur is er niet beter op geworden, te oordelen naar de uitdrukking van zijn gelaat.

Inderdaad zat de kaartspeler van daareven dicht bij de piano, in een hoek, met de handen in de zakken, de benen wijd uitgestrekt, alsof hij in de dunne, ijle klanken van het oude instrument troost wilde vinden in zijn verdriet.

— Dat zulke lieden zitten te kaarten uren achtereen, zei Brand hoofdschuddend. Ik hield die Houston voor een exploitant van claims.

— Wel, dat kan hij ook zeer goed zijn, hernam Raffles rustig. Ik moet je

aandacht er op vestigen, Charles, dat er ook in de deftigste salons van Londen uren achtereen aan bridge, boston en whist wordt gedaan en dat ook daar op een enkele avond om honderden ponden sterling gespeeld wordt.

— Toegegeven, maar daar in die deftigste salons, spelen standgenoten met elkander. Iedereen weet wat hij verliezen kan. Kun jij je die man met zijn trui als tegenspeler in een salon van het Westend denken?

— Neen Charles, eerlijk gezegd niet. Aan het gewicht en het gehalte van zijn stofgoud zal het wel niet veel afdoen. Drommels, die vrouw schijnt een biezonder gelukkige hand te hebben. Het hoopje goud naast haar groeit voortdurend aan.

— En zij ziet eruit, alsof het dagelijks werk voor haar is, hernam Brand. Geen spier op haar gezicht beweegt. Zullen wij niet eens gaan kijken?

— Ik wilde het je juist voorstellen.

De twee mannen baanden zich een weg door de dansers, want zoëven was juist het orkestrion met veel lawaai weer beginnen te spelen en moesten daarbij nu en dan een krachtig woord aanvaarden, als zij in de weg liepen.

Maar Raffles en Brand bereikten toch tenslotte tot op een paar meters afstand het tafeltje, waaraan de vier spelers zaten, de vader met zijn twee kinderen en de vierde man, ditmaal een zwaar gebouwde vent in een rode kiel, en die zijn muts zelfs hier had opgehouden, ofschoon de grote kachel, die met hout gestookt werd, rood gloeiend stond.

De vrouw rookte steeds maar door sigaretten en speelde zo kalm, alsof het haar volstrekt niet kon schelen, dat zij grote winsten maakte.

Zij hield de kaarten deskundig vast tussen haar beringde vingers en wierp ze sierlijk neer. Zij had een glas hete punch naast zich staan, waarvan zij nu en dan heel voorzichtig een teugje nam. Haar vader was al even onverstoorbaar en haar broer scheen uit zijn humeur te zijn en zat er bij, met een nors gezicht, kauwend op een zwarte sigaar.

Intussen verloor de man met de rode trui vrij veel geld. Niet voortdurend,

want hij won ook wel eens, maar bij de volgende spelen ging die winst weer verloren en steeds kleiner werd het hoopje stofgoud dat naast hem lag op een beduimeld stuk pakpapier.

In het midden van de tafel stond een goudschaaltje en met een tinnen theelepeltje, alsof het gewoon suiker was, werd er telkens wat van dat goud afgewogen. Gemunt geld of bankbiljetten scheen de man al niet meer te hebben. Zijn gelaat stond strak. De vingers, waarmede hij de kaarten neerwierp, trilden. Hij won nu eens, om het weer te verliezen.

De broer van Hazel Houston verloor ook, maar hij scheen zijn verlies beter te kunnen dragen en dreigde zijn zuster lachend met de vinger.

Terwijl Raffles en Brand er langs liepen, nam Raffles aandachtig de gezichten van de spelers op. Het drietal kende hij volstrekt niet, maar hij meende het gezicht van de man reeds eerder te hebben gezien, vluchtig misschien, maar dat lange, schrale gezicht kwam hem toch niet onbekend voor. Het duurde een paar minuten en toen was Raffles ongeveer ter hoogte van de verliezer. Hij bleef nog een ogenblik toezien, boog zich toen voorover en wilde de man blijkbaar iets zeggen, maar bedacht zich, haalde de schouders op en ging verder.

Een ogenblikje daarna hadden de drie mannen een tamelijk goede plaats opgezocht niet ver van het buffet, waarachter nu de waard Berrymore in hoogst eigen persoon hielp bedienen. Overal werd geschreeuwd en getierd en hij wist bij ondervinding, dat uitgehongerde of dorstige gouddelvers niet mak zijn, voor wanneer het hun niet is meegelopen in het dal, waar zij goud meenden te zullen vinden.

Vanwaar zij zaten konden Raffles en Brand de spelers nog tamelijk goed zien. Raffles zat op een stoel, waarvan hij Hazel goed in het oog kon houden.

De waard had een flink stuk gebraden varkensvlees opgediend, met aardappelen er bij, een biezonder zeldzaam gerecht daar ter plaatse, en een halve fles wijn, die de verbazing opwekte van

al degenen, die er omheen stonden, toen Brand de mond opende en niet zonder verwondering vroeg:

— Gaan wij wijn drinken? Weet je dat die fles op zijn minst dertig dollar zal kosten?

— Ik hoop het, zei Raffles, zijn glas aan de lippen brengend en met aandacht proevend.

— Je hoopt het? herhaalde Brand verbaasd. Vanwaar die plotselinge begeerigheid, om zoveel geld uit te geven, terwijl wij de bodem van onze kas beginnen te zien?

— Ik zou zo gaarne indruk willen maken op die mooie dame daarginds, amice, antwoordde Raffles, met een verdachte glans in zijn ogen.

Brand keek onwillekeurig snel om en zag hoe de blikken van Hazel Houston gevestigd waren op het gelaat van Raffles. Om haar lippen speelde een flauw glimlachje.

Hij begreep van de hele zaak nog niet veel en vroeg weer:

— Stel je er prijs op, kennis met haar te maken?

— Ja, Charles. Je zult gauw genoeg merken waarom. Overigens geloof ik wel, dat zij met mij zou willeh kaarten, ook al werd ik niet officieel aan haar voorgesteld.

— Hoe langer hoe fraaier. Waarom wil je in 's hemelsnaam met haar kaarten?

— Omdat zij en haar trawanten vals spelen, amice, antwoordde Raffles bedaard.

Brand hield zijn ogen lange tijd op het gezicht van Raffles gevestigd, zonder een woord te zeggen.

Toen vroeg hij heel zacht:

— Was het dat wat je aan die man met zijn geitengezicht had willen zeggen?

— Ja, dat was ik eerst van plan, maar ik heb me bedacht, om tal van redenen. De voornaamste was wel, dat het natuurlijk onmiddellijk een ongehoorde opschudding zou hebben verwekt en dat kan mijn doel niet zijn. Misschien hadden zij het driet al weggejaagd en mij daardoor een bron van inkomsten ontroofd. En dan, de man was zo goed

als uitgeplunderd en dat half ons goud dat hij nog bezat, kwam er zoveel niet meer op aan. Misschien krijgt hij het nog wel van mij terug, als ik slaag in mijn onderneming.

— Is het indiskreet, als ik naar de betekenis en de aard van die onderneming vraag?

— Volstrekt niet, Charles. Luister. Wat wij daar voor ons hebben, is zonder een spoor van twijfel een trio avonturiers.

— Maar, dat alles is toch maar een veronderstelling, Edward.

— Ik vraag je wel excuus, amice, het is meer dan dat. Waarom zouden fatsoenlijke lieden vals spelen? Zij doen zich rijk voor, alsof het alleen voor hen een tijdverdrijf is. Waarom plunderden zij dan die ezels van gouddelvers tot op het hemd?

— Maar spelen ze inderdaad wel vals? vroeg Brand, die zich nog altijd niet liet overtuigen.

— Beste Charles, ik ben te lang op deze onvolmaakte wereld geweest, om niet vals van eerlijk spel te kunnen onderscheiden. De kaarten zijn gemerkt voor een doel. Het is heel handig gedaan en onzichtbaar voor iedereen die er geen verstand van heeft. Nu zul je wel begrijpen waarom ik zelf zo gaarne een spelletje kaart met die schone, verleidelijke fee zou willen spelen.

— Je moet mij niet kwalijk nemen, Edward, maar ik begrijp er geen sikkepit van, gaf Brand hoofdschuddend te kennen. Van valse spelers zul je onmogelijk kunnen winnen.

— Dat komt er niet op aan. Als ik maar met haar in aanraking kan komen. Zij denkt dat ik een welkome en gemakkelijke buit zal zijn. Zij heeft mij al getaxerd, en nu is zij tot de slotsom gekomen, dat ik zeker de moeite waard moet zijn, grondig te worden uitgeplunderd.

Intussen was het spel daarginds geëindigd. De man met het lange gezicht stond binnensmonds vloekend op, na zijn glas whisky met een enkele teug naar binnen te hebben geslagen, schoof de kaarten van zich af en wandelde naar het buffet, zonder zich zelfs de moeite

te geven, degenen die hem uitgeschud hadden te groeten.

Hazel Houston en haar beide metgezellen telden heel kalm het gewonnen geld, deden het stofgoud in een zakje van dichtgeweven linnen en bonden dit toe, waarop de oudste van de twee mannen het in zijn zak liet glijden.

Brand zag ook, hoe Oscar Houston het pak speelkaarten bij zich stak. Dat was in ieder geval verdacht.

Hazel Houston had een sigaret aangestoken en keek weer naar Raffles, met een peinzende uitdrukking in haar donkere ogen. Het was alsof er tegenstrijdige gedachten in haar omgingen. Toen boog zij zich voorover en wisselde op zachte toon een paar woorden met Oscar Houston.

Een ogenblik later stond deze op en slenterde als doelloos door de gelagkamer, met deze en gene een paar woorden wisselend, maar Raffles begreep aanstonds wat het einddoel moest zijn van die zwerftocht.

Toen zij ongeveer halverwege hun maaltijd waren, kwam Oscar Houston naar hun tafeltje toe, maakte een buiging en zei:

— Ik wens de heren smakelijk eten. Ik kan wel zien, dat gij een goede jacht hebt gehad.

— Waaruit leidt gij dit af? vroeg Raffles op zijn beminlijkste toon.

— Wel, gelukkige jagers eten altijd meer en beter dan zij, die platzak zijn thuis gekomen. A propos, wij hebben u die wijn benijd, mijn zuster, mijn vader en ik. Ik vrees echter dat de prijs voor ons te hoog zal zijn.

— Nu nog? vroeg Raffles, zijn glas aan de mond brengend en over de rand heen de jonge man aanziende.

— Wat bedoelt gij? vroeg Houston oververbluft.

— Wel, het komt mij voor, dat gij die goudvelver een klein vermogen hebt afgewonnen. Mij dunkt dat daar wel dertig dollar voor een fles wijn afkan.

De wenkbrauwen van Oscar Houston gingen een heel eind de hoogte in toen hij onverschillig zei:

— Dat was maar tijdverdrijf. En zoveel was het ook werkelijk niet. Morgen of vanavond nog kunnen wij datzelfde bedrag aan een ander verliezen.

— Die kans bestaat altijd, maar gij hebt vanavond nogal veine, zei Raffles lachend.

— Gij zoudt u dus niet aan een kleine proefneming durven wagen? noodde de jonge man.

— Dat is een andere kwestie. De avonden zijn lang en men raakt op het laatst uitgepraat.

— Wilt ge mij dan toestaan, u in kennis te brengen met mijn zuster en mijn vader?

— Heel gaarne. Laat mij beginnen, ons bij u bekend te maken. Mijn naam is Edward Burke, dit is mijn vriend Charles Brunt en dit is onze...

— Ik ben de bediende van Mr Burke, zei Henderson onmiddellijk terwijl hij al zijn grote witte tanden in een glimlach liet zien.

De reus had wel niet alles kunnen horen wat Raffles en Brand besproken hadden, want zij hadden zich van de Franse taal bediend en zacht gepraat, maar hij begreep toch wel dat er iets op til was.

Oscar Houston boog en zei:

— Mijn naam is Oscar Houston. Het zal ons zeer aangenaam zijn, nader kennis met u te mogen maken. Het publiek is hier niet van de beste soort en men vindt het natuurlijk prettig kennis te kunnen maken met lieden uit onze eigen stand. Mogen wij u aan ons tafeltje verwachten, als gij uw maaltijd beëindigd hebt?

— Gaarne, antwoordde Raffles en het scheelde niet veel of Brand was in een lach geschoten om de onnozele uitdrukking op het gelaat van die wonderlijke toneelspeler, die Raffles kon zijn, als dat voor zijn plannen dienstig was.

HOOFDSTUK III

EEN PARTIJTJE KAART MET GEVOLGEN

Raffles overhaastte zich intussen niet. Hij at rustig verder, en het was duidelijk dat zijn geest zich bezig hield met het een of ander plan. Toen hij tenslotte de vork uit zijn hand legde, scheen dat plan gerijpt te zijn. Hij boog zich over naar Brand en vroeg zacht:

— Wij kunnen immers, als het nodig is, vannacht vertrekken?

— Als het moet, waarom niet? De honden zijn voldoende uitgerust en wij hebben hier eigenlijk niets meer te maken. Als wij willen jagen, op de terugweg, kunnen wij dat verder in het zuiden doen.

— Goed. Dan moeten wij er maar oprekenen, dat wij morgen ochtend nog voor het aanbreken van de dag vertrekken.

— Waarom die plotselinge haast?

— Charles, die zal ons wel door de omstandigheden worden voorgeschreven. Toilet valt er hier niet te maken en wij moesten ons maar dadelijk gaan presenteren aan die mooie dievegge. James, ik vrees dat jij bij dit partijtje kaart overbodig bent. Ga eens kijken of de honden goed gehuisvest zijn, maar kom dan dadelijk naar de gelagkamer terug. Misschien is je aanwezigheid hier wel nodig.

Een paar minuten later stonden Raffles en Brand op en gingen naar het tafeltje van de Houstons. Zij moesten daarbij de man met het geitengezicht passeren, die met half dichtgeknepen

ogen bij het buffet zat, en niet eens genoeg geld meer scheen te hebben, om de whisky te betalen, die hij dronk, want zij zagen Berrymore ijverig met een leitje werken.

De man, die Jerry Hyde bleek te heten, bevond zich klaarblijkelijk in een zeer slecht humeur en nu en dan schoot hij giftige blikken in de richting van de Houstons.

Het was niet zo vol meer als zoëven. Een aantal gasten scheen nog diezelfde avond verder te zijn getrokken, maar toch waren er zeker nog wel een stuk of veertig mannen in de gelagkamer, toen Raffles tenslotte buigend als een salonheld voor Hazel Houston stond, die hem met een betoverend lachje de kleine, blanke hand reikte en dadelijk met hem een gesprek aanknoopte, terwijl de oude Houston met een diepe basstem zich tot Brand richtte.

Een ogenblik later excuseerde de oude heer zich echter en verdween, maar niet nadat hij een snelle blik had gewisseld met de jonge vrouw, welke voor een man als Raffles niet onopgemerkt had kunnen blijven. Een ogenblik daarna hadden zij reeds plaats genomen op de ruw houten stoelen en de kaarten voor een spelletje Poker werden ter tafel gebracht.

Met haar zoetste glimlach zei Hazel Houston:

— Men weet vaak niet, hoe men de avonden moet klein krijgen. Is u dat

niet met ons eens, Mr Burke? Men kan toch niet altijd dansen met die ruwe kerels, die je altijd op de tenen trappen.

— Ik ben het volkomen met u eens, miss Houston, antwoordde Raffles hoffelijk. Waar hier alle vermaken ver te zoeken zijn, behalve die ons verschaft worden door een ontstemde piano en die twee meisjes die vals zingen, dan grijpt men vanzelf naar de kaarten. Ik zou wel tienduizend dollar over hebben voor een echt prettige avond.

Hazel Houston sprong bijna op bij het horen van dat bedrag en keek snel naar haar broer, die reeds de hand in de zaak had gestoken en het pak kaarten voor zich op tafel legde.

Raffles schudde glimlachend het hoofd en zei, beleefd maar vastberaden:

— Pardon. Iedereen heeft zijn stokpaardje en het mijne is, dat ik nooit met gebruikte kaarten speel. Ik zou u ervaringen kunnen vertellen die uw haren ten berge zouden doen rijzen.

Het gezicht van Hazel Houston betrok onmiddellijk en zij zei pruilend:

— Dat is niet erg aardig van u, Mr Burke. Er spreekt wantrouwen uit uw woorden.

— Volstrekt niet, miss Houston. Hoogstens spreekt er voorzichtigheid uit en dan, die kaarten zijn aangeraakt door heel wat vingers, naar ik zie en zien er erg onzindelijk uit.

Raffles had reeds op de tafel geklopt en onmiddellijk kwam Berrymore naar hem toe.

— Je hebt immers wel een pak nieuwe kaarten, Berrymore? vroeg Raffles.

Brand zag duidelijk, dat Oscar Houston de waard een stille wenk poogde te geven, maar Berrymore begreep het niet, of misschien wilde hij het niet begrijpen, want er zat winst aan het verkopen van een pak kaarten.

Hij zei dus dadelijk, dat hij ongebruikte kaarten in voorraad had, liep weg en kwam een ogenblik daarna terug met een nog gesloten pak kaarten dat hij voor Raffles neerlegde. Deze overtuigde zich dat het zegel ongeschonden was, maakte het pak open en nam er de kaarten uit.

Dit alles had natuurlijk de aandacht getrokken. Misschien waren de Houstons wel van plan geweest, de uitnodiging om te spelen ongedaan te maken, maar dat scheen niet meer te gaan. Terwijl er een kring van toeschouwers, waaronder ook Jerry Hyde zich bevond, zich om de tafel had geschaard begon Oscar Houston te geven. Hij zou met zijn zuster samen spelen.

Raffles had een dikke portefeuille naast zich gelegd, waarvan slechts hij wist, dat deze voor een groot gedeelte met waardeloos papier was gevuld en begon met aandacht te spelen. Brand wist, dat Raffles een uitmuntend kaartspeeler was, met een stalen geheugen en daarenboven een zekere handigheid, die men bij dit spel wel nodig heeft. Brand zelf was ook een zeer goed speler en dat bleek binnen een half uur tijd op zeer overtuigende wijze, want broer en zuster verloren op schrikbarende wijze en na korte tijd reeds hadden zij samen meer dan drieduizend dollar moeten betalen, aan bankbiljetten, gemunt geld en stofgoud.

De beminnelijkheid van Oscar Houston zakte met de minuut en de bekoorlijke glimlach was reeds lang van de lippen van Hazel verdwenen, ofschoon zij haar uiterste best deed, opgewekt te doen.

Jerry Hyde vooral scheen te genieten. Hij stond in zichzelf te grinniken bij iedere slag die de Houstons verloren. Hij profiteerde er wel niet zelf van, maar dat was minder.

Raffles bleef onverstoorbaar, maar toen hij tenslotte vijfduizend dollar had gewonnen en opnieuw wilde geven zei Oscar, na een snelle blik met zijn zuster te hebben gewisseld:

— Excuseer, Mr Burke, maar voor het ogenblik zijn onze fondsen uitgeput. Morgen willen wij u gaarne revanche vragen. Voor het ogenblik schijnt het geluk wat al te zeer tegen ons te zijn.

— Dat was het misschien ook geweest, als wij met diezelfde kaarten gespeeld hadden van daareven klonk een stem achter Brand.

Het was Jerry Hyde, die langzaam deze woorden had gesproken.

Dadelijk verstomden de gesprekken en de gouddelvers keken de spelers aan het tafeltje eens wat aandachtiger aan.

Hazel Houston was een tikje bleker geworden, maar zei hooghartig:

— Wat bedoel je met die woorden, man? Dacht je dat je niet verloren zou hebben, als we met de andere kaarten hadden gespeeld?

— Dat zou me tenminste niet verwonderd hebben, zei Hyde en keerde zich met een grijnslach af.

Raffles deed intussen kalm het gewonnen geld in de portefeuille en zei tot Hazel Houston, terwijl hij opstond:

— Afgesproken; morgen revanche. Maar dan zal het vroeg moeten zijn, want wij vertrekken in de loop van de ochtend.

De twee vrienden maakten een kleine buiging, broer en zuster achterlatend in een toestand, die hêt midden hield tussen verdriet en woede.

Pas toen zij in hun kamer waren, barstte Brand in lachen uit en zei:

— Dat is de mooiste grap, die wij in lange tijd hebben meegemaakt. Ik zal die gezichten niet zo gauw vergeten. Hoeveel hebben we gewonnen?

— Iets meer dan vijfduizend dollar.

— Een mooi bedrag.

— Ja, maar nog lang niet genoeg, Charles. Die schelmen hadden nog geruime tijd kunnen doorspelen, want zijn zakken waren nog gespekt en zij had in haar tas nog een dik pak bankbiljetten. Die zou ik ook gaarne hebben.

— Maar zij zullen niet meer willen spelen.

— Neen, dat geloof ik ook niet en daarom zullen zij wel een ander middel te baat nemen. Ik verwacht hen van nacht bij mij op bezoek, Charles.

— Waarom vannacht?

— Omdat ik zoëven gezegd heb, dat wij morgenochtend vertrekken. Zij zullen zich dus moeten haasten, als zij hun slag willen slaan.

Zij spraken nog, toen Henderson op zijn beurt uit de gelagkamer kwam en op zachte toon begon:

— Het is daarbinnen een heel opstootje geworden, mylord. Die vent met zijn lange gezicht is er nu niet ver van

af, die mooie dame en haar broer openlijk te verwijten, dat zij vals gespeeld hebben, toen ze hun eigen kaarten gebruikten. Hij wilde die kaarten met alle geweld zien om ze te onderzoeken, maar dat weigerden ze en er is een geweldig kabaal ontstaan.

Toen zij even luisterden hoorden nu ook zij een luid stemmenrumoer. De deur vloog open en de twee Houstons, broer en zuster, kwamen naar buiten snellen, met een achttal mannen op hun hielen, die blijkbaar niet veel goeds van zins waren.

Raffles ging dadelijk ook naar buiten en kwam hen dadelijk onbevreesd tegemoet en riep:

— Wat is er te doen, vrienden? Waarom dat geschreeuw? Wat hebben deze mensen jullie gedaan?

— Zij hebben mij bestolen met vals spel, brulde Jerry Hyde, die de aanvoerder scheen te zijn. Hij moet met valse kaarten hebben gespeeld, want hij weigert ze te laten zien.

— Kom, dat zullen jullie verkeerd begrepen hebben, zei Raffles rustig. Ik ben er van overtuigd, dat Mr Houston mij de kaarten dadelijk zal tonen, als ik ze hem vraag. Ik heb er verstand van. En ik zou dadelijk zien, of er mee geknoeid is.

Hij had de hand reeds uitgestoken en keek Houston strak aan. Deze zag wel dat er geen uitweg was. Hij was nu omringd door een stuk of acht mannen, allen gewapend en die hem dreigend en met sombere gezichten aankeken. Langzaam stak Houston de hand in zijn zak, haalde er een pak kaarten uit, en stak het Raffles toe.

Zijn zuster was doodsbleek geworden en had zich in haar angst dicht tegen Houston aangedrukt.

— Maak eens wat licht, amice, zei Raffles tot Brand. Houd er een lucifer bij.

— Nog beter, een kaars, riep Brand, ofschoon hij nog niet wist wat Raffles voornemens was.

Hij had een klein eindje kaars in een zijner zakken en stak dat aan. Het was windstil en het kleine vlammetje steeg helder en rechtstandig in de koude lucht

omhoog. Raffles bekeek de kaarten aandachtig, van voren en van achteren, bekeek de randen, de fijne ornamentjes op de rug en zei tenslotte langzaam, terwijl hij Houston het pak teruggaf:

— Zoals ik al dacht, een vergissing, Mr Hyde. Deze kaarten zijn zo goed, als er ooit door mijn handen zijn gegaan. Gaat nu maar rustig heen, het wordt bedtijd. Ik ben er zeker van dat Mr Houston je morgen revanche zal willen geven.

Nog grommend en mokkend ging Hyde zijn weg, gevolgd door zijn vrienden en de twee Houstons gingen het logement binnen, zonder een enkel woord te hebben gesproken. Brand keek Raffles verbaasd aan en vroeg:

— Zij hadden zich dus werkelijk vergist? De kaarten waren ongemerkt?

— Het waren valse kaarten, Charles. Enkele figuurtjes van zekere kaarten waren met wat verf iets donkerder gemaakt.

— Maar, waarom zei je dat dan niet?

— Omdat de heren gouddeivers dan waarschijnlijk Houston een pak ransel hadden gegeven tot de beenderen in zijn vel ratelden. Men gaat in deze streek nogal radikaal te werk, en ik heb nu eenmaal meer aan een levende, dan een dode Houston. Nog een korte wandeling, vrienden en dan stel ik voor naar bed te gaan, of tenminste naar onze kamers, want als ik die Houston goed heb doorgezien, dan zal er van nachtrust wel niet veel komen.

De drie mannen liepen met flinke stappen om warm te worden de enige straat van de nederzetting een paar malen op en neer, en begaven zich toen weer naar het logement.

De gelagkamer was weer volgelopen. De piano jengelde en Irma en Suze Hanslet zongen met valse snerpende stemmen een variétédeuntje, terwijl ze er nu en dan bij dansten. Van Houston en zijn zuster was niets te bespeuren.

De vader scheen zich reeds vroeger te hebben teruggetrokken in zijn slaapkamer. Toen de drie mannen binnentraden, viel dadelijk die eigenaardige stilte, die men kan opmerken, als er in een kamer druk gesproken is over per-

sonen, die een ogenblik daarna binnentreden. Aller ogen waren op Raffles gevestigd en men zou een overtuigd optimist moeten zijn om niet te zien, dat al die blikken verre van vriendelijk waren. Daar kwam een man, die vijfduizend dollar had gewonnen en die er zelfs geen pink voor bewoog. Het scheen hem niets te kunnen schelen.

Maar er was nog iets anders, er was niet alleen naijver, maar er was ook woede en wraakzucht in sommige ogen. Toen Brand eens goed luisterde, hoorde hij tamelijk luid in een hoek van de gelagkamer brommen:

— Op die manier kan mijn grootje het ook wel, als er geknoeid wordt.

Brand begreep onmiddellijk dat Houston en zijn zuster, of wie de vrouw dan anders mocht zijn, hun verlies niet hadden kunnen verkroppen en onbeschaamd genoeg waren geweest, om Raffles en zijn vrienden van vals spel te betichten. Wie maar even nadacht, kon dadelijk begrijpen, dat dit onmogelijk was, met splinternieuwe kaarten, maar er waren er genoeg onder die mannen, die dadelijk geloofden, dat Raffles gemene zaak had gemaakt met Dave Berrymore, de waard, die immers heel goed nieuwe kaarten had kunnen merken en ze vervolgens van een nagemaakte banderolle had kunnen voorzien. Al die vreemdeelingen, die zogenaamd kwamen jagen, je moest ze maar duchtig in de gaten houden, want ze plunderden je, waar je bij stond.

De drie mannen moesten dus als het ware door een haag van vijandige blikken, maar zij waren wel zo verstandig, er geen acht op te slaan en regelrecht naar hun kamer te gaan.

Men bereikte deze kamer door de trap op te gaan, die zich in de gelagkamer bevond. Men kwam dan op een soort gaanderij, volgde deze over een paar meter en sloeg een korte gang in, afgesloten door een gordijn, om aan het einde daarvan het vertrek te vinden, waarvan het enige, kleine venster uitzag over de vlakte.

Men moest wel een zeer gezonde slaap hebben, vermoeid en jong zijn, om te kunnen heen slapen door het lawaai, dat

tot ver na middernacht uit de gelagkamer opsteeg, waarvan men slechts gescheiden was door een dun gordijn en wat houten schotten.

Een ogenblik bleef Raffles stil op de gaanderij staan en boog zich over de ballustrade om naar beneden te kijken.

Tegen het buffet leunden een stuk of zes mannen, de meesten met hun korte pelsjekkers over de arm. Zij droegen bonte kielen van grof katoen en grote hoeden, puntig en met grote randen. Raffles kreeg de indruk, alsof hij een of twee van die gezichten vroeger al eens gezien had.

De mannen keken voor zich, maar dat was slechts schijn, want met een glimlach merkte Raffles op, dat zij hem allen in het oog hielden, want zijn beeld werd weerkaatst in een gebroken, verweerd en vuil spiegelglas, dat bij wijze van versiering in het buffet van Dave Berrymore was aangebracht.

Bij de piano stonden Irma en Suze Hanslet, die druk fluisterend met el-

kander spraken en nu en dan zijn kant uitkeken.

Het gezicht van de jongste der twee jonge vrouwen vertoonde een angstige uitdrukking en was bleek.

Raffles haalde even de schouders op, sloeg toen het gordijn terzijde, betrad de stikdonkere gang en volgde Brand en Henderson, die reeds waren binnengegaan in het tamelijk ruime vertrek, waar de houtkachel nog flink brandde, zodat de temperatuur draaglijk was.

Haastig en zwijgend ontdeden zij zich van hun bovenkieren en hun laarzen, wierpen zich op de harde britsen en waren een ogenblik later in een diepe slaap verzonken.

Henderson had de voorzorgsmaatregel genomen, de zware houten klink op de deur te doen. Raffles had hem glimlachend zijn gang laten gaan, ofschoon hij wist, dat een houten klink voor zekere lieden maar een heel primitief afsluitmiddel was.

HOOFDSTUK IV

DE OVERVAL

Het kon omstreeks vier uur in de nacht zijn en het was nog stikdonker buiten, toen Raffles, die een zeer lichte slaap had, wakker werd door een licht gerucht, waarvan hij de oorsprong niet aanstonds kon vaststellen.

Hij ging dadelijk klaar wakker over-eind zitten en luisterde aandachtig.

De aanwezigen in de gelagkamer van Berrymore moesten reeds lang vertrokken zijn, want het was daar stil. De piano zweeg, het gezang van de twee meisjes had opgehouden. Geen mannenstem vloekte meer en er werden geen stoelen hardhandig meer verschoven.

Terwijl Raffles zo zat te luisteren klonk het zwakke gerucht nogmaals. Nu wist Raffles met zekerheid, dat het van de zijde van de deur kwam. Daar was de duisternis het dikste en hij kon niets onderscheiden. Hij wierp de dekens van zich af, liet zich van de krib glijden en sloop zonder enig leven te maken naar de deur. Voorzichtig tastte hij naar de klink, en wachtte zo wel een volle minuut. Toen kreeg zijn tastende vinger een heel licht schokje: men had aan de buitenkant de klink een weinig weten op te lichten, heel langzaam en bijna onhoorbaar.

Raffles ging naar zijn krib terug, nam zijn revolver van onder het kussen en greep toen van de tafel zijn elektrische zaklamp. Hij ging zo staan, dat het licht niet rechtstreeks door de reet kon dringen, die tussen deur en post kierde en

knipte de lamp aan. Het dunne lichtstraaltje speelde zoekend even over de deur en bleef toen rusten op de zware houten klink.

Juist op dat ogenblik bewoog deze zich weer. Een mes met een dun lemmet was door de reet gestoken, met de rug naar boven en lichtte de klink steeds wat verder omhoog. Even later zou deze zo hoog op getild zijn, dat de deur geöpend zou kunnen worden.

Raffles sloop naar het bed van Brand, raakte zijn schouder aan en zei heel zacht, voor Brand zich had kunnen bewegen:

— Daar komen zij.

— Wie zij... welke zij? vroeg Brand verward, terwijl zijn ogen knipperden in het licht van de lamp.

— Houston natuurlijk, misschien alleen, maar waarschijnlijk in gezelschap van een soort lijfwacht, die zich houdt alsof deze de speler volstrekt niet kent, maar die niettemin klaar staat, om op het eerste teken van gevaar bij te springen.

— Nu dat is wat moois, pruttelde Brand. Ik had gehoopt rustig te kunnen slapen. Waarom bel je niet om het kamermeisje en laat haar zeggen dat zij weg moeten gaan, of later maar eens terug moeten komen?

— Je schijnt nog niet goed wakker te zijn, Charles. We zijn hier niet in het hotel Cecil, maar in het houten logement van Dave Berrymore in Gold

Creek. Gebruik je verstand, amice, want het zal nodig zijn. Nog een minuut en de klink is uit de haak gewipt.

— Maar wat deksel, duw hem dan weer naar beneden, fluisterde Brand.

— Neen, want dan zouden zij rechtsomkeert maken.

— Wel, des te beter. Ik verlang niets liever.

— Charles, nogmaals, gebruik je verstand. Als het Houston is en hij is het zeker, dan zit hij van onder tot boven vol goud. Wij houden hem vast en wij nemen het hem af, of gaan het uit zijn kamer halen. Neem je revolver, maar maak er geen gebruik van, tenzij het noodzakelijk is om je leven te verdedigen. Ik ga Henderson wekken.

Tamelijk uit zijn humeur over die onverwachte storing wapende Brand zich met zijn grote Colt, liet zich gepend van zijn brits glijden en keek met een ontevreden gezicht naar de deur en naar de zwarte klink, die juist weer omhoog ging en bijna de haak verlaten had.

Raffles was intussen Henderson gaan wekken, die onmiddellijk brandde van vechtlust, toen hij vernam, wie de bezoekers waren, die daar ongenood wilden binnen stappen.

Hij gespte zijn riem om, hing er de schede met het grote jachtmes aan en was wat hem betreft, volkomen gereed voor de komende dingen. Het was hoog tijd. De klink was bijna vrij. Raffles bukte zich naar het oor van de reus en fluisterde hem in:

— Niet schieten, tenzij het nodig is. Wij zullen proberen, de familie Houston zonder een druppeltje bloed te vergieten te overrompelen. Ik knip nu mijn lamp uit. Jij blijft in je krib liggen, want de vloer mocht eens kraken onder je gewicht. Charles en ik gaan achter de deur staan. Ik zal deze onmiddellijk verder open rukken, zodra zij binnen zijn en licht maken. Dan spring jij op, James, en grijp ze in de nek.

Raffles had de lamp ternauwernood gedoofd en met Brand post gevat terzijde van de deur, aan de kant waar de scharnieren zich bevonden, zodat zij onmogelijk dadelijk zouden worden ge-

zien, of een korte tik bewees, dat de klink eindelijk vrij was.

De indringers wachtten zeker wel een minuut, zeker om er zich van te overtuigen, dat het zwakke geluid daar binnen niet vernomen was en toen begon de deur heel langzaam open te gaan, zoals Raffles duidelijk kon voelen, die zijn uitgespreide vingers met de toppen tegen het paneel had laten rusten. Tegelijkertijd drong een zwak, rossig schijnsel de kamer binnen. Het moest de reus juist in het gelaat treffen, maar Henderson hield zich van den domme en speelde op waarlijk treffende wijze de man, die de slaap der rechtvaardigen slaapt, snurkend alsof er een zaagmolen aan de gang was.

Nu was het jammer dat dit snurken wel wat onverwacht en plotseling kwam na die grote stilte. De indringers schenen argwanend te worden en Raffles hoorde snel en driftig even fluisteren. Toen greep hij vastberaden de rand van de deur, rukte deze geheel open, knipte zijn zaklamp aan en kwam met Brand te voorschijn, terwijl hij zacht en op hoffelijke toon zei:

— Kom binnen, Mr Houston. Het is wel een ongewoon uur, maar voor een partijtje als dit heb ik altijd wel ti...

Houston was zo verbluft door deze onverwachte ontvangst, dat hij een ogenblik doodstil bleef staan met een kaarslantaarn in zijn hand. Toen liet hij een zacht waarschuwingssein horen en een ogenblik daarna was het hele vertrek vol mannen. Er waren er op zijn minst vijf of zes en sommigen hunner hadden de onderste helft van het gelaat verborgen achter een driehoekig opgevouwen zakdoek. De achtersten drongen de voorsten op en het ging zo snel, dat Raffles en Brand inderdaad van hun vuurwapens gebruik hadden moeten maken als zij die invasie hadden willen stuiten.

— Op zulk een talrijk bezoek heb ik niet gerekend, riep Raffles uit. Zeg me eens gauw wat ge hier komt doen, Mr Houston en maak dan weer dat ge weg komt. Wat wilt ge?

— Je geld, of liever het mijne, antwoordde de man kortaf. Het geld dat je

me met kaarten hebt afgewonnen en dan nog flink wat meer bij wijze van schadevergoeding.

— Dat is een heel zonderlinge wijze van doen, zei Raffles. Ik heb dat geld eerlijk van u gewonnen, zonder valse kaarten te gebruiken.

— Wat bedoel je daarmee, vervloekte bemoeial? riep Houston dreigend. Wou je mij soms daarvan beschuldigen?

— Ja, dat wou ik, antwoordde Raffles bedaard. Je speelt vals, Houston en zodra ik de gelegenheid heb, zal ik je aan de politie uitleveren.

— Ha, ha, daartoe zou je dan zeker de gelegenheid moeten hebben, mooie meneer, hoorde Houston. Vooruit, maak geen praatjes en kom over de brug met het geld. Ik heb niet veel tijd, ik moet nog verder vandaag.

— Ja, dat kan ik mij levendig voorstellen, antwoordde Raffles, volkomen kalm. Er zal je wel niet veel aan gelegen zijn, om langer hier te blijven dan onvermijdelijk is. Ik denk dat uw dierbare zuster, miss Hazel wel buiten zal wachten, met de slede, kant en klaar.

— Daar kon je wel eens gelijk in hebben, meneer de Engelsman. En nu vlug een beetje. Je ziet dat we de overhand hebben en weerstand bieden zou je toch niet helpen.

— Dat is nooit van tevoren te zeggen, zei Raffles langzaam.

Zijn ogen echter waren vlugger geweest dan zijn mond. Die waren snel rond gevlogen en hadden gezien, dat de bandieten wel met revolvers gewapend waren, maar dat zij die niet in de hand hielden op een enkele man na, die vlak bij hem stond, en wiens reusachtige Colt juist in de richting van zijn ribben wees. Alle anderen hadden een mes in de hand, met een breed en kort lemmet. Natuurlijk had Houston bevel gegeven, niet meer lawaai te maken dan onvermijdelijk was. Er sliepen nog andere gasten en als het kon, moest men die er buiten houden.

Houston was nijdig, want de zaak had een geheel ander verloop dan hij zich had voorgesteld. Hij had stellig verwacht Raffles en zijn vrienden slapende te kunnen overvallen en nu stonden zij

klaar wakker tegenover hem, tenminste wat twee hunner betreft, want de derde was op zijn brits gebleven en keek nog half slapend toe, in het oog gehouden en bewaakt door twee van de met messen bewapende mannen.

Houston trok ongeduldig de schouders op en hernam:

— Wij staan twee tegen een. En deze man hier houdt je gedekt met zijn revolver. Bij de minste verdachte beweging die je maakt, krijg je een kogel door je ribben. Begin maar met je eigen proppenschietter te laten vallen.

Houston had zijn lantaarn op de tafel gezet en beval nogmaals:

— Laat je wapen vallen, man, doe wat ik zeg.

Het zware wapen viel, boven op de voet van de man met de revolver. En al droeg die man tamelijk zware laarzen, een zesloop is niet zo licht, en voor een kort ogenblik werd de aandacht van de man afgeleid. Hoe kort ook, voor Raffles was het voldoende. Hij maakte er een dankbaar gebruik van om de gewapende hand te grijpen en de revolver naar omlaag te richten. Met de hand die hij nu nog ter beschikking had, gaf hij de revolverman zulk een harde slag tegen de kaak, dat de getroffenene als een zoutzak ineen zakte.

Dit was het sein tot een handgemeen, waaraan Brand nog lange tijd daarna zou denken.

Houston bleek een zeer driftig man te zijn, die zich spoedig liet meeslepen door zijn wraakzucht. Hij verloor alle voorzichtigheid uit het oog, dacht niet meer aan de noodzakelijkheid, de zaak stil te houden, maar trok pardoos zijn revolver en richtte deze op Raffles. Brand echter had de vent in het oog gehouden en wrong hem de revolver uit de hand, met een bliksemsnelle greep.

Het wapen viel kletterend op de vloer en Brand schopte het onmiddellijk weg.

Houston, zich ontwapend ziende, of tenminste beroofd van zijn revolver, greep dol van woede, nu zijn plan toch nog dreigde te mislukken, naar zijn knipmes, maar lang voor hij het in handen had, sloeg Brand hem met een rake slag op de kin neer.

Henderson had intussen ook niet stil gezeten. Hij bekommerde zich volstrekt niet om de twee mannen, die hem hadden moeten bewaken, en niet zodra had hij het sein gehoord, of hij sprong op en sloeg die twee bandieten spelenderwijs met de hoofden tegen elkander, zodat zij een diepe zucht slaakten, misschien wel van verlichting, dat zij er nog zo goedkoop afkwamen en zich niet meer met het geval behoeften te bemoeien, en toen tegelijkertijd in een diepe bewusteloosheid verzonken, waaruit zij pas uren later zouden ontwaken.

Een derde bandiet stak brullend van woede naar de reus en raakte hem met zijn mes even aan de arm, terwijl een vierde, toen Henderson een stap vooruit deed, zijn voet, tussen diens benen stak en hem deed struikelen. De reus uitte een gesmoorde vloek en kwam met een pijnlijk gezicht overeind, juist bijtijds om een tweede steek te ontgaan. Hij vatte de gewapende hand en toen moest de bandiet zijn dolk wel prijsgeven of hij wilde of niet, want het was alsof zijn vingers in een tang geklemd werden.

Toen de zaken zo stonden schenen de mannen, die nog overeind stonden veel lust te gevoelen de partij maar als verloren te beschouwen en het hazenpad te kiezen, maar dat was niet de bedoeling van Raffles, die andere voornemens had. Hij was met een enkele sprong bij de deur, deed er de klink weer op en sloeg dadelijk daarop de man die op hem toestormde met de revolver die hij nog in de hand hield zo hard op het hoofd, dat de aanvaller duizelend achteruit wankelde, en toen ruggelings op de tafel neerplofte, waar hij zo noodlottig terecht kwam, dat hij de lantaarn op de grond wierp, waarvan de kaars onmiddellijk uitdoofde.

Een ogenblik zag het er toen nog ernstig genoeg uit, want het was volkomen donker in het vertrek, maar twee van de schurken, die zich nog konden verroeren, trachtten weg te komen. Raffles die nog bij de deur stond, voelde de klink omhoog gaan en half op de tast sloeg hij de man neer, die daar trachtte te ontsnappen.

Een doffe val en een vloek en toen klonk een hijgende stem uit het donker:

— Maak maar licht, ik geef me over. Houston mag voortaan zijn zaakje alleen opknappen.

Raffles knipte de elektrische lamp aan, die hij weer uit zijn zak had gehaald en bij het schijnsel daarvan zagen zij de strijdensmoede aanvaller in een hoek staan, met een bebloed gezicht en de geweldige vuist van Henderson in de onmiddellijke nabijheid van zijn nek, klaar om toe te grijpen.

— Bind hem, Charles, en doorzoek zijn zakken, zei Raffles zacht. Misschien zit er iets in, dat wij kunnen gebruiken.

De man werd onmiddellijk met koorden gebonden en op een der bedden geworpen. Daarna werd hij ook nog gekneveld, zodat hij geen geluid kon uitbrengen. Maar zijn zakken bleken niets te bevatten, wat de moeite van het meenemen waard was: nog geen vijftig dollars aan stofgoud.

De anderen hadden al even weinig in hun zakken, en tenslotte fouilleerde Raffles ook Houston en moest het bedroevend resultaat constateren, dat ook deze man niets bij zich had, behalve het beruchte spel valse kaarten, een bosje lopers en voorts tabak, een pijp en enkele losse patronen.

Raffles fronste het voorhoofd en zei ongeduldig:

— Zouden wij al die moeite tevergeefs hebben gedaan? Maar wacht eens, ik vergeet zijn medeplichtige, zogenaamde zuster. Waarschijnlijk wacht zij buiten, misschien zelfs met een slede. Vlug voortgemaakt, vrienden. Wij moeten nu weg, want ik hoor al gestommel en het is niet nodig dat nieuwsgierigen het slot van deze tragie-comedie gadeslaan.

De schreden bleken afkomstig te zijn van Mr Berrymore in eigen persoon. Hij bonsde op de deur en gaf de wens te kennen, die zeker niet onbillijk was, dat men hem nader zou inlichten aangaande de aard van het beestachtige lawaai, zoals hij zich uitdrukte, dat gemaakt was.

Raffles deed aanstonds de deur wagenwijd open en zei beleefd:

— Overtuig u zelf, waarde vriend. Gij ziet dat wij zijn overvallen, en ons hebben moeten verdedigen.

— O, dat is die Houston, bromde Dave tussen de tanden. Die vent heb ik nooit vertrouwd. Maar ik bemoei me er niet mee. Dat is mijn zaak niet. 't Geeft allemaal beroerdigheid als je partij kiest, in hoedanigheid van herbergier en je hebt een mes tussen je ribben voor je het weet. Wat moet ik nu met dat zootje aan?

— Dat weet ik niet en het kan mij niet schelen ook, antwoordde Raffles luchtig. Van Houston zelf zal ik u bevrijden, want hij is de aanvoerder. Ik neem hem mee en ik zal hem, zodra ik kan, aan de politie overleveren. Mr Berrymore, ik verzoek om mijn rekening en om mijn slede.

— Gaat gij dan nu al heen? vroeg de waard teleurgesteld. Het is nog nacht.

— Dat is zo, maar wij hebben haast. Voor gij gaat, hebt gij niet een slede voor het logement zien staan?

— Neen, antwoordde Berrymore. Misschien aan de achterkant, op het vrije veld.

Raffles schoof voorzichtig de lap die dienst moest doen als gordijn een weinig terzijde en keek naar buiten. Onmiddellijk had hij de slede ontdekt en een paar gedaanten die rusteloos op en neer liepen, blijkbaar ten prooi aan grote ongerustheid en aan ongeduld. Hij glimlachte, liet de lap weer vallen en zei tot Henderson:

— Neem die vent op, James en draag hem naar buiten. Charles, ga mede. Mijn rekening, Berrymore?

Raffles rekende met de waard af en volgde toen Brand en Henderson, die reeds de gang in waren gegaan, daarna de gaanderij, de trap afdaalden en de

donkere geheel verlaten gelagkamer dwars overstaken.

Raffles droeg de weinige bagage.

Buiten was het vinnig koud. Over een kwartier zou de dag aanbreken. Een valse schemering hing tussen de lage, houten huizen. Er was geen enkel geluid hoorbaar behalve het schorre blaaf van een paar wolven op de vlakte. Brand wilde de stal reeds binnen gaan, toen Raffles zei:

— Maak zo weinig mogelijk lawaai, haast je en kom met de sleden aan de achterkant zodra de honden zijn gespannen. Alles is nog opgeladen, dus je kunt binnen enkele minuten bij ons zijn. Ik ga intussen eens met Miss Hazel Houston praten en met de oude man die hier voor haar vader doorgaat. Henderson, is onze man goed ingepakt? Je ziet bleek, je bent toch niet gewond?

— Een schram, mylord, het heeft niets te beduiden, antwoordde de reus tussen de tanden, terwijl hij Houston op zijn schouders nam. De gevangene was bijna niet herkenbaar als een levend wezen, want de reus had hem een grote zak over het hoofd gegooid en die om het middel dicht gebonden.

De tijd drong en de twee mannen liepen snel om het logement heen en toen zo vlug zij konden naar de slede, die daar stond te wachten. De honden, een vers span, lagen geeuwend op de grond, keurig naast elkander, twee aan twee.

De vrouw die stampvoetend heen en weer liep en nu en dan naar boven had gekeken, naar het venster waarachter zich het korte drama had afgespeeld, scheen juist op het punt te staan, naar binnen te gaan en te vragen wat er aan de hand was, toen zij Raffles naar zich zag toekomen.

HOOFDSTUK V

DE BLESSURE VAN HENDERSON

Een ogenblik stond Hazel Houston besluiteloos stil, verrast en verschrikt door die plotselinge verschijning van de man, die zij bewusteloos, misschien wel dood moest wanen.

Haar donkere ogen flikkerden fel, toen zij de glimlach zag om de lippen van de vreemdeling.

Raffles nam even zijn bontmuts af voor haar en zei op vriendelijke toon:

— Ik kom u berichten, mevrouw de generalissimus, dat de kleine veldtocht van uw officieren op een mislukking is uitgelopen. Het spijt mij dat ik het moet zeggen, maar uw troepen hebben een zware nederlaag geleden. Aha, daar hebben wij ook papa Houston. Geen last van de koude, edele grijsaard?

De edele grijsaard keek tamelijk sip en was al heel weinig op zijn gemak, wat duidelijk te zien was aan het knippen van zijn ogen en het zenuwachtige plukken aan zijn puntbaardje.

— Krijg ik geen antwoord? ging Raffles voort. Gij stelt toch wel belang in de zaken die uw dochter betreffen? Of moet ik u slechts beschouwen als een toneelvader. Nu, het doet er ook niet toe, James, leg dat pak op de slede.

De reus tilde de gevangene op en liet hem tamelijk onzacht op de slede neervallen.

Hazel Houston was wat naderbij gekomen en vroeg, op de bewegingloze gedaante wijzend:

— Wie is die man en waarom gooit

gij hem op mijn slede?

— Wel, omdat hij er thuis hoort, het is Oscar Houston, antwoordde Raffles doodbedaad. De anderen liggen nog boven. Sommigen half dood, anderen binnen een paar uur weer bruikbaar. Zij hadden geen cent bij zich. Ook uw broer niet, maar ik denk dat het geld wel in de slede zal liggen. Wat is uw mening, mijnheer Houston senior?

Zonder het antwoord af te wachten was Raffles op de slede toegestapt en lichtte het dekkleed op, dat met een paar kruiselings gebonden touwen op zijn plaats werd gehouden.

De vrouw sprong letterlijk als een tijger naar hem toe en in het doorbrekende daglicht zag Henderson juist bijtijds het blinken van een revolverloop. Hij greep haar eenvoudig van achter bij de armen beet en Raffles had niets anders te doen dan haar het wapen af te nemen.

Raffles sneed snel de touwen door, trok het dekzeil weg en zijn merkwaardig instinct voor dergelijke dingen had hem binnen enkele seconden een niet grote, maar zware zak doen vinden, die bijna tien kilo stofgoud bleek te bevatten en bovendien in een afzonderlijke afdeling, een dikke rol bankpapier.

Juist toen Raffles de buit gevonden had, klonk luid geblaf van honden.

Brand kwam opdagen met het hondenspan voor hun slede.

Bijna stikkend van woede vroeg de

vrouw, wier gelaat asgrauw was in het snel in kracht toenemende licht van de ochtend:

— Wat ben je van plan met die zak te doen?

— Ik ben van plan, hem mee te nemen, antwoordde Raffles kalm.

— Wie ben je dan? Ben jij van de politie? Ben je een stille rechercheur?

— Ik ben niet van de stille en ik ben niet van de drukke politie, antwoordde Raffles vriendelijk, en toch neem ik die zak mee. Mijn motieven zullen u wel weinig belang inboezemen. En als zij het wel doen, dan betreur ik dat voor u, want ik zal u niet nader inlichten.

Met een nonchalant gebaar wierp Raffles de zak op zijn eigen slede en zei:

— Maak deze honden los, Charles, we nemen ze mee.

— Wat is dat? Zou je het durven wagen, onze honden te stelen? schuimbekte de vrouw, zich vruchteloos verwerend in de ijzeren armen van de reus.

— Wat een groot woord, verweet Raffles haar. En dat in de mond van een vrouw, die het beroven van anderen als een beroep uitoeft. Laten wij zeggen dat ik ze van u leen. Gij kunt ze terugkrijgen, bij voorbeeld in Fort Joekon, op het bureau van politie. Daar kunt gij u dan meteen bij dit heerschap voegen dat ik meeneem, zolang hij mij niet te lastig wordt.

Onverstoorbaar kalm was Brand dadelijk begonnen met het uitspannen van de sledehonden. Het was wel een gelukkig toeval, dat de twee elkander dadelijk goed verdroegen, want vaak bestaat er een dodelijke vijandschap tussen deze kleine troepjes honden. Ware dit hier het geval geweest, dan zou Raffles er niet aan hebben kunnen denken, de honden van Houston mee te nemen.

Deze dieren lieten zich echter kalm achter Raffles' eigen honden spannen.

Nu pas vond de oude heer Houston de moed om te vragen:

— Wilt gij mij eens zeggen, mijnheer, wat dit alles te betekenen heeft? Denkt gij ons ongestraft te kunnen plunderen en onze vriend te kunnen meenemen?

— Ja, dat denk ik. En juist omdat ik er zeker van wil zijn, neem ik uw

honden mee. Intussen valt mij daar in, dat gij misschien andere zoudt kunnen kopen, of in bruikleen krijgen, van lieden, die met jullie onder één hoedje spelen. Ik beschouw jullie als de hyena's van een slagveld. Jullie azen op lijken. Wie met moeite en doodsgevaar geld verzameld heeft, die berooft gij op een laaghartige, laffe wijze. Neen, medelijken met u ken ik niet. Gij hebt dit alles ruimschoots verdiend. En deze man behoort in handen van de politie. Charles, ben je gereed?

— Alles is klaar.

— Op weg dan, James, laat die vrouw nu maar los. Mr Houston, het genoegen is waarschijnlijk uitsluitend aan mijn kant; ik heb de eer u te groeten, en zou u de raad willen geven, dit beroep vaarwel te zeggen, als het tenminste nog tijd is.

Raffles liet de zweep knallen, Brand ging langs de honden lopen en Henderson volgde de slede, die zich dadelijk snel in beweging zette.

Onmiddellijk begon de vrouw te gillen en te schreeuwen zo hard zij kon, waarschijnlijk in de hoop haar medeplichtigen in het hotel te hulp te roepen.

Maar dezen waren niet in staat, om die zo vurig verlangde hulp te bieden. En zo moest de mooie Hazel Houston het wel aanzien, dat die onbeschaamde vreemdeling er met haar minnaar en haar honden vandoor ging, om van haar aandeel in de buit nog maar te zwijgen, terwijl zij machteloos moest achterblijven bij een slede, waarmede zij niets kon doen, bij gebrek aan honden en in gezelschap van een oude man, die als hulp al van heel weinig waarde was.

Intussen gleed de slede voort, maar men vorderde' niet zo snel als Raffles wel gewenst had.

De honden waren volkomen uitgerust en aan hen lag het niet, al was de slede ook zo zwaar beladen.

Neen, het was Henderson, die de vaart vertraagde. Hij spande zich blijkbaar tot het uiterste in, maar hij kon niet snel vooruitkomen, en nu en dan wierp Raffles van terzijde en ongemerkt een onderzoekende blik op hem. Hij had een weinig gebloed, maar een man die wel

een halve liter van dit kostbare vocht kan kwijtraken, zonder er veel van te bemerken, die kan toch niet zo verzwakt zijn door het verlies van enkele druppels? Zou hij vermoed zijn? Maar dat was onmogelijk. De reus wist niet wat het begrip vermoedheid betekende.

Als Henderson meende dat Raffles niet keek, greep hij zich nu en dan aan de slede vast en liet zich een eind voorttrekken op zijn sneeuwschoenen.

Eensklaps beval Raffles kortaf:

— Halt houden.

Een scherpe kreet bracht de voorloper der honden tot staan en onmiddellijk volgden alle honden zijn voorbeeld waarbij de achtersten snel terzijde dienden uit te wijken om niet onder de ijzers te komen.

Raffles ging onmiddellijk naar Henderson toe, legde hem de hand op de schouder, keek hem diep in de ogen en vroeg:

— En nu de waarheid, James: wat scheelt er aan?

— Maar... mylord... stamelde de reus.

— Geen uitvluchten. Ik beveel het je, James, heb je me goed verstaan?

Henderson bleef zwijgen.

Toen liet Raffles zijn oog van kundig geneesheer snel over het lichaam van de reus gaan, en toen hij de enkels zag, slaakte hij een lichte kreet. De linker enkel was veel dikker dan de rechter; dat was zelfs merkbaar in de hoge laars, waarvan het leder strak om het gezwollen lichaamsdeel spande.

— Ga onmiddellijk op de slede zitten, beval Raffles.

De reus wilde zich nog verzetten, maar een enkele blik uit de staalgrijze ogen dwong hem om te gehoorzamen.

— Help mij eens, Charles, ging Raffles voort. De dwaas heeft zijn linker enkel verstuikt en hij heeft het niet willen zeggen, om onze vlucht niet te belemmeren. Met die verstuikte enkel heeft hij een man van bijna tachtig kilo een trap afgedragen, en met die enkel volgt hij nu al een uur lang onze slede, terwijl hij het wel zou kunnen uitschreeuwen van pijn.

— Ik begreep dat u haast had, mylord,

zei de reus, beschaamd als een bakvisje.

— Maar met zo te handelen had je ons nog meer in verlegenheid kunnen brengen, riep Raffles uit.

De sneeuwschoen werd van de laars losgemaakt en toen probeerde Brand deze uit te trekken.

— Maak vuur aan, Charles, zei Raffles kortaf. Wij blijven hier, tot ik hem gemasseerd en zijn voet behandeld heb.

— Maar mylord, dan zal die vrouw ons inhalen, jammerde de reus.

— Wees daar maar niet bang voor, James. Zij zal niet zo gemakkelijk aan nieuwe honden kunnen komen. En bovendien, de behandeling mag niet langer worden uitgesteld.

De slede had halt gehouden aan de zoom van een uitgestrekt bos. Het was hier windstil en er lagen op de sneeuw genoeg dode takken om er een vuur van te kunnen aanleggen. Terwijl Brand zich hiermede bezig hield, doorzocht Raffles het blikken medicijnkistje, tot hij het wrijfmiddel gevonden had, dat hij nodig had, een groene, dik vloeiende olie.

Raffles trok de twee paar dikke kousen van Henderson's been, ondanks het feit dat het twintig graden vroom en begon onmiddellijk de voet te kneden, te knijpen en te wrijven. Henderson hield zich goed, maar de hevige pijn dreef hem bijna de tranen in de ogen. Hij wist echter dat het noodzakelijk was en onderwierp zich aan zijn lot.

Nu en dan kreunde hij:

— Het gebeurde, mylord, toen een van die kerels mij liet struikelen. Ik voelde toen al dat het mis was, maar ik heb niets laten merken.

Raffles zei niets. Hij keek de reus slechts even aan, maar in die korte blik vond Henderson de grootste beloning voor zijn heldhaftig stilzwijgen.

Intussen lag Oscar Houston nog maar altijd op de slede, na te zijn voortgetrokken door zijn eigen honden, zonder dat hij er veel van gemerkt had. Hij was zoëven pas bij kennis gekomen en nauwelijks had Raffles dit gezien of hij zei tot Brand:

— Maak zijn armen nu maar los en

ontdoe hem van die zak.

Brand trad dus op de slede toe, maakte het touw om de zak los, trok deze over het hoofd van de gevangene en nog zelden had Brand de gelegenheid gehad een gelaat te zien, dat getuigde van zoveel verblufte verbazing als dat van Oscar Houston.

Hij keek eerst Brand aan, liet toen zijn blikken langs zijn gebonden handen naar zijn gekluisterde enkels gaan en tenslotte vielen zij op zijn honden, die niet veel aandacht aan hem schonken, maar rustig bijeen lagen.

Hij wilde reeds iets zeggen, toen hij een hem wel bekend kistje in het vizier kreeg, dat hem deed opspringen waar hij zat.

Hij mompelde wat voor zich heen en toen scheen de volle betekenis van wat hij zag, pas goed tot hem door te dringen. Hij uitte een vloek en vroeg nijdig:

— Wat hebben jullie met Hazel uitgevoerd? Waar is zij?

— Vermoedelijk waar zij een uur geleden nog was, antwoordde Brand doodbedaard. Wat haar verdere plannen zijn, weten wij niet. Ik denk echter wel dat zij moeite zal doen, je achterna te gaan, Houston.

— Maar jullie hebben mijn honden gestolen, riep de valsspeler woest.

— Nou... nou... stelen is een wel wat groot woord, gaf Brand glimlachend toe. Laten wij zeggen, dat wij ze geleend hebben. Het is waar, dat madame Hazel Houston ze niet kan gebruiken en het zal haar vrij lastig vallen, zich weer met u in verbinding te stellen. Ik geloof echter niet dat dit nodig is. Bedriegen de voortekenen niet, dan zit gij binnen een paar dagen veilig en wel opgesloten in een der gevangenissen, verder naar het zuiden.

Houston zei niets. Hij begreep maar al te goed, dat hij de partij had verloren.

Hij wierp nog eens een blik op het kistje en liet zich zwijgend bevrijden van de touwen, die zijn armen op zijn rug hadden bijeen gehouden.

Brand overtuigde zich dat er geen enkel wapen in de nabijheid van de schurk te vinden was en gelastte hem bars op

dezelfde plaats te blijven zitten en zich niet te verroeren. Toen bemoeide hij zich verder met zijn vuur.

De meedogenloze, sterke duimen van Raffles wreven met kracht de weldoende olie in de sterk gezwollen enkel en toen werd het lichaamsdeel van Henderson verbonden, stijf gewachteld en de beide kousen werden weer over het been getrokken en dat alles was geschied vlak bij het goede vuur, dat door Brand goed werd onderhouden. Nu en dan had de jonge man een blik over de vlakke geworpen in de richting van de nederzetting, maar tot zijn geruststelling zag hij niets, dat argwaan kon wekken.

Raffles lag daar nog altijd neergelield en wreef met kracht de gezwollen enkel, terwijl de reus zich uit alle macht moest bedwingen, om het niet uit te schreeuwen van pijn.

Een paar malen schudde Raffles het hoofd en eens zei hij verwijtend:

— Hoe dom van je, James, niets te zeggen. Je hebt het daardoor veel erger gemaakt. Ik vrees dat je de eerste uren niet zult kunnen lopen. Ga dus op de slede zitten.

— Maar mylord... dat gaat toch niet, riep Henderson wanhopig. Meer dan honderd kilo op die slede.

— Het moet James, hernam Raffles streng en wij hebben een extra span honden.

Houston had vreemd opgekeken bij het horen van de titel. Hoe had hij het nu? Was die sportman, die rijke Engelsman van adel? Waarom noemde dan de een hem mylord en de ander eenvoudig mijnheer? Daar scheen iets achter te zitten. Nu, op het ogenblik had hij weinig aan die wetenschap, misschien kon hij er later wel zijn voordeel mee doen.

Henderson strompelde naar de slede, woedend op zich zelf, door Raffles en Brand gesteund. Het was duidelijk te zien, dat hij hevige pijn uitstond. Alle kleur was uit zijn gelaat geweken.

Alles werd haastig weer ingepakt en op een korte kreet van Raffles sprongen de honden op en trokken aan. Het was echter duidelijk te merken, dat het

zware gewicht van Henderson meetelde.

Zij waren nog geen honderd meter verder of Raffles deed de slede weer stilhouden en zei kortaf:

— Charles, maak de voeten van Houston los. Wij kunnen dat dode gewicht niet nutteloos meeslepen. Mijnheer zal ons het genoegen doen, te lopen evenals wij.

— Zal ik zijn handen binden?

— Niet nodig, gaf Raffles ten ant-

woord. Mr Houston zal niet op de loop gaan, als ik hem zeg, dat wij hem dadelijk een kogel achterna zouden zenden, die hem waarschijnlijk nog wel zou inhalen.

Houston zei geen woord, toen Brand de dikke touwen om zijn enkels lossneed. Hij liet zich van de slede glijden, strekte een paar maal zijn benen uit, en keek toen eens achterom, over de vlakte, in de richting van de nederzetting.

HOOFDSTUK VI

TUSSEN TWEE VUREN

De gehele dag trok de kleine karavaan verder. Het weer was zeer afwisselend. Tegen twaalf uur in de middag begon de barometer eensklaps te dalen, de temperatuur werd zachter en bijna twee uren lang sneeuwde het onafgebroken, zodat de mannen een toevlucht moesten zoeken in de luwte van een hoge rots. Zij maakten van deze gedwongen rust gebruik om te eten en de voet van Henderson opnieuw te behandelen. Gelukkig begon de zwelling al af te nemen; een paar dagen nog en Henderson zou weer de oude zijn, tenminste wanneer hij zich nu niet inspande.

Even plotseling als zij begonnen was, hield de bui op, de wolken trokken weg, de hemel werd van een flets ijlblauw en de thermometer begon weer te dalen, tot deze 25 graden onder nul wees.

Houston had zich al die tijd zwijgend afgezonderd gehouden. Het was duidelijk dat hij ieder denkbeeld om te ontvluchten had prijsgegeven.

's Avonds kreeg hij een afzonderlijke tent, zodra het kamp was opgeslagen tussen de kale bomen van een dicht bos en Raffles en Brand namen de voorzorg ieder om beurten te waken, want zij wisten wat voor vlees zij in de kuip hadden.

Het was een zenuwslopende karwei en Brand hoopte van harte, dat zij de vent spoedig kwijt zouden zijn. Wat hem betrof, had Raffles hem gerust mogen achterlaten. De kerel zou toch ze-

ker vroeg of laat zijn leven aan de galg eindigen.

De tweede dag werd het kamp opgeslagen aan de voet van een bergketen. Eigenlijk was het niet meer dan een heuvelreeks, want de hoogste top mat zeker niet meer dan een paar honderd meter. Alles was onder de sneeuw bedekt en slechts hier en daar staken wat sprietten van kale bomen omhoog.

Het was een troosteloze plek, maar er was geen keus, want een dennenbos was ver te zoeken en zo waren de reizigers wel verplicht, de voorraad hout aan te spreken, die zij uit voorzorg hadden meegenomen. Gelukkigerwijze hielden de heuvels althans voor een deel de snijdende wind tegen.

Henderson was de laatste die zou waken. De nacht was zeer donker. Het scheen dat er opnieuw een storm ging opsteken. De reus was zo zuinig mogelijk met het hout, maar hij kon toch niet beletten, dat het vuur uitdoofde, nog voor de dag was aangebroken. Twee uren zat hij daar, voor de tent, in zijn dikke pels gewikkeld, zonder een klacht te uiten en nu en dan opstaande om wat heen en weer te lopen en zijn voet te proberen. Het was nog wel twee uren voor de tijd, waarop hij Raffles en Brand zou moeten wekken, toen hij op verre afstand in noordelijke richting een lichtschijnsel meende te zien.

Henderson keek scherp uit, maar het licht verplaatste zich niet, zodat het dus

een kampvuur moest zijn.

Koud tot op het gebeente, ondanks zijn dikke pelzen, begon Henderson weer heen en weer te lopen, zeer verheugd, dat de zwelling van zijn enkel bijna was verdwenen en dat hij de slede niet meer met zijn gewicht behoefde te bezwaren. Hij vroeg zich af wie de lieden daarginds waren en mompelde wat voor zich heen, tot hij plotseling de flap meende te zien bewegen van de tent, waarin Houston alleen sliep. Hij trad er vlug op toe, na uit voorzorg zijn revolver te hebben getrokken en sloeg de tentflap een weinig terug. Hij zag Houston liggen, slapend op zijn buik, met het hoofd op zijn elleboog.

Dat kwam hem verdacht voor, want hij had er op durven zweren dat het doek van de tent bewogen had en dat moest door een mens gedaan zijn, want het was volkomen windstil, op dat ogenblik.

Henderson liet zijn blikken wantrouwend rondgaan, maar hij kon in de duisternis, die langzaam voor het licht begon te wijken, niets bijzonders onderscheiden. Hij liet het tentdoek weer vallen, begaf zich naar de overblijfselen van het vuur, die althans nog een weinig warmte verspreidden, en strekte zich daar op een deken uit, maar zo, dat hij onopvallend de tent van Houston in het oog kon houden. Hij hield zich alsof hij sliep, alsof de vermoeienis en de koude hem tenslotte overrompeld hadden. Hij kon ongeveer een kwartier zo gelegen hebben, nu en dan zacht snurkend, toen hij heel duidelijk de flap van Houston's tent opnieuw zag bewegen. Hij bleef echter kalm wachten, wat er verder zou gebeuren, totdat hij iets zag, dat hem bliksemsnel in actie deed komen.

Want uit de opening van de tent kwam iets te voorschijn, dat er uitzag als een potlood, maar dat zeer waarschijnlijk een pijl was. Bliksemsnel wierp Henderson zich achteruit en op hetzelfde ogenblik klonk er een zacht fluitend geluid; en de pijl ging rakelings over hem heen en bleef wel veertig meters verder, trillend in de sneeuw stek...

Alles was zo stil gegaan, dat zelfs de honden er niet door gewekt werden, maar van dit ogenblik af werd het tamelijk roerig in het kamp.

Henderson was met een paar sprongen bij de tent, rukte deze open en greep Houston met zijn sterke vuist in de nek en trok hem naar buiten. De man hield nog een soort boog in de handen, nauwelijks een halve meter lang en van taai esdoornhout gemaakt. Hij trachtte zich nog even tegen Henderson te verzetten, maar dat was natuurlijk onbegonnen werk. De reus hield hem op de grond gedrukt en keek naar een touw om, om hem te binden, toen Raffles, nog bezig met zijn pels dicht te knopen, uit zijn tent kwam kruipen en op gedempte toon vroeg:

— Wat was dat, James? Wat is er gebeurd?

— Dat is meer dan ik kan zeggen, mylord, maar wèl weet ik, dat deze vent een of andere pijl op mij afgeschoten heeft. En dan ...er brandt ergens een vuur op de vlakke.

Raffles tuurde even in de aangeduide richting en zag, ofschoon de schemering begon aan te breken, nog tamelijk duidelijk het schijnsel van een groot vuur.

— Laat die man los en probeer die pijl te vinden zei hij kortaf. Wees gerust, ik heb hem in bedwang. Hij zal ons niet ontsnappen.

Met tegenzin en een waarschuwend gebrom liet Henderson de man los en ging zoeken. Het duurde enige tijd voor hij de pijl gevonden had. Het was eenvoudig een rechte tak van een ijzerhoutboom, ongeveer twee voet lang, aan het ene einde gepunt en aan het andere voorzien van een paar vleugelschachten van een die dag geschoten sneeuwhoen. Hij ging er dadelijk mee naar Raffles, die de pijl aandachtig bekeek, vooral de punt en zei langzaam:

— James, je bent de dood ternauwernood ontsnapt; de punt van deze pijl is vergiftigd. De schurk moet het in een zijner zakken hebben gehad en het goed werkt zo snel, dat je als het ware onmiddellijk verlamd zou zijn geweest en geen kreet had kunnen slaken.

Raffles wierp de pijl op het bijna uitgebrande vuur en zei tot Houston, die nog niets gezegd had:

— Je verdiende, laffe schurk, dat ik je hiervoor een kogel door je hersens joeg, maar op die wijze wil ik mijn handen niet aan je bezoedelen. Die lui bij dat vuur daarginds zijn natuurlijk je vrienden. Je had eerst de schildwacht willen doden en dan stil naar hun toe willen sluipen, om hun de plek te wijzen waar wij ons nu bevinden.

Hij kreeg geen antwoord. Houston keek hem alleen maar aan, met ogen, die brandden van haat en woede. Raffles boog zich over hem heen en begon nu zorgvuldig zijn zakken te doorzoeken. Hij vond daar enkele toiletartikelen in, een zakspiegeltje en kam, scheerbehoeften in een lederen etui en tenslotte een blikken sigarettendoosje, dat door middel van een plat elastiek goed gesloten werd gehouden.

Dat doosje bevatte een zakje van zeemleer, dat gevuld was met een lichtgele vette substantie, die er uitzag als vaseline. Raffles rook er even aan, en had toen zekerheid. Het was een van de sterkste plantaardige vergiften welke de Indianen kennen, vermengd met wat rendiervet. Hij sloot alles weer zorgvuldig, stak het doosje bij zich en zei:

— Ga mijnheer Brand wekken, James. Hij schijnt vast te slapen, maar wij moeten verder. En als de Voorzienigheid niet gewild had, dat onze houtvoorraad naar ik zie te vroeg was uitgeput, dan zouden die schurken ginds ons misschien reeds hebben overvallen. Wij moeten een plek opzoeken, waar wij ons beter kunnen verdedigen. Wat jou betreft, Houston, ik zou nog liever een adder in mijn onmiddellijke nabijheid dulden dan jou. Blijf hier, of ga je medeplichtigen tegemoet, het is mij onverschillig. Zij zullen ons spoor, zodra de dag aanbreekt toch vinden, en ik wil liever niet vechten met jou achter mijn rug.

Zo spoedig mogelijk werden de honden aangespannen, de tenten werden afgebroken en ingepakt en de honden gevoederd.

Houston keek naar dit alles met dicht

opeengeklemd lippen. Toen zij gereed waren om te vertrekken trad Raffles op hem toe en zei, zonder dat het hem mogelijk was, de diepe afkeer in zijn stem te verbergen:

— Vaarwel, Houston. Ik hoop dat wij elkander op deze wereld nooit meer zullen ontmoeten. Ga naar je vrienden, en mochten wij nog ooit tegenover elkander komen te staan, dan hoop ik voor goed met je af te rekenen, ofschoon je een eerlijke kogel niet waard bent en nauwelijks het eind touw om je aan op te knopen.

De honden werden aangedreven, en in het snel in kracht toenemende daglicht gleed de slede over de hardbevoren sneeuw.

Nu en dan keek Brand om. Van het vuur was natuurlijk niets meer te bespeuren en men zag niets anders dan de gestalte van Houston, die daar onbeweeglijk bij het uitgedoofde vuur stond, de armen gekruist aan de voet van de lage heuvel en met het gelaat in de richting van de snel naar het zuiden glijdende slede gekeerd.

Het duurde zeker wel een kwartier, voor hij zich, nu als een heel klein figuurtje omwendde en zo vlug hem dit mogelijk was, in noordoostelijke richting begon te lopen.

Twee uren achtereen trokken de honden in flinke vaart de slede over de sneeuw voort. Het was het doel van Raffles, als het mogelijk was, het grote bos te bereiken, dat op nauwelijks twintig mijlen afstand van Fort Joekon ligt, waar hij zich gemakkelijker tegen de troep zou kunnen verdedigen, die zeker alle krachten zou inspannen, hem zo spoedig mogelijk te achterhalen. Maar de dag bleef grauw en de verwachte storm kwam pas tegen het middaguur opsteken. In de verte dwarrelde de sneeuw daar tot hoog in de lucht, opgezweept door een soort cycloon, zoals die ook wel over het zand van de woestijnen strijkt. De lucht daarboven was inktzwart. Wie zich daar bevond, op die plek, was onherroepelijk verloren, want de vlakte was er kaal en bood geen enkele schuilplaats.

Na vijf minuten wist Raffles dat hij

onmogelijk in de richting zou kunnen voortgaan waar de hoos woedde. Hij moest tot iedere prijs trachten ergens een schuilplaats te vinden. Hij kon alleen naar links uitwijken, naar de kant van de Porcupinerivier, want reeds verheven zich steile heuvels, onbeklimbaar

voor de honden.

Om één uur in de namiddag toen zij stil hielden, zagen de drie mannen duidelijk in, dat zij zich tussen twee vuren bevonden. Achter zich menselijke vijanden; voor zich de woede der elementen.

HOOFDSTUK VII

WONDEROLIE

Onmiddellijk gaf Raffles zijn korte, duidelijke aanwijzingen. De honden, die het gevaar schenen te begrijpen, warden tegen de helling van de dichtstbijzijnde heuvel opgedreven, totdat de steilte daarvan verder gaan onmogelijk maakte, ondanks de krachtsinspanning van Henderson, die de slede hielp voortduwen.

De kleine troep stond stil op een plateau, nauwelijks twee meter breed en wel dertig meter lang, een soort natuurlijke gaanderij, die zich om de flanken van de heuvel slingerde. Deze stond niet afzonderlijk, maar maakte deel uit van een laag bergmassief.

Boven deze gaanderij rees de bergwand verder steil op, hier en daar zelfs loodrecht, tot op een hoogte van bijna tachtig meter. Ook hier was de plek zeer gevaarlijk en men mocht hier niet blijven, want de geweldige hoos, die inkt zwart kwam aanwervelen, zou hen eenvoudig wegvegen, als met een monsterachtig grote hand.

Maar Raffles was niet in het wilde weg naar boven geklauterd. Zijn scherp oog had daar beneden reeds de ingang gezien van een hol in een flank van de heuvel en zij stonden daar nu dicht bij.

Zo snel mogelijk werd de slede naar binnen geduwd, geholpen door de honden, door hun instinct gewaarschuwd, dat hun leven gevaar liep, als zij talm-

den. Binnen vijf minuten waren allen binnen.

Het was nu stikdonker geworden, en met een onbeschrijflijk hevig tumult trok de hoos voorbij, terwijl de heuvel op zijn grondvesten scheen te schudden. Zwijgend bijeengehurkt zagen de drie mannen een ogenblik lang niets anders dan het wilde gewarrel van sneeuwvlokken, die voorbij de opening van het hol gedreven werden. In de lucht rommelde het als een onafgebroken donder. Het was alsof machtige stemmen schreeuwden en krijsten. Het duurde slechts enkele seconden en toen trok de hoos in een geheel andere richting plotseling verder, zoals dat meermalen geschiedt, wanneer zulk een natuurverschijnsel op zijn weg een bergketen van enige betekenis ontmoet.

Raffles achtte het echter verstandig, nog enige tijd te wachten, voor de tocht zou worden voortgezet, want het sneeuwde nog hevig en het zou gevaarlijk zijn, onder die omstandigheden verder te trekken. Fort Joekon lag op nauwelijks vier uren gaans verder in het zuiden en men behoefde zich dus niet nodeloos aan gevaar bloot te stellen.

Een half uur later hield het sneeuwen even plotseling op als het was begonnen. Henderson was de eerste die opstond, zijn pijp stopte, zich uitrekte en langzaam naar de ingang drentelde, om

eens een kijkje te nemen. Hij had nauwelijks de ingang bereikt, of hij wendde het hoofd terzijde om over zijn schouder iets tot Raffles te zeggen.

Op hetzelfde ogenblik klonk er een scherpè knal en de pijp van Henderson werd hem uit de mond geschoten door een schutter, die blijkbaar wist, hoe hij met een geweer moest omgaan. De reus bukte zich onmiddellijk, kroop zo snel als hij kon terug en zei laconiek, zich plat neerwerpend:

— Daar zijn zij, mylord.

— Dan schijnen zij de hoos te hebben kunnen ontgaan, zei Raffles kortaf, en zij moeten ons naar binnen hebben zien gaan. Ik vrees dat de toestand er niet beter op geworden is, vrienden.

Hij lag nu stil en hief even het hoofd boven de stenen rand op. In een flits zag hij de vlakke en op een afstand van nog geen zeventig meter een troep mannen, waarvan er juist enigen zich afzonderden uit de hoofdmacht, snel voortglijdend op hun sneeuwschoenen. Drie sleden stonden vlak bij elkaar. Daarachter lagen een paar mannen neergeskield en dat waren zeker de scherp-schutters van de troep, want al had Raffles zijn hoofd een ondeelbaar kort ogenblik opgeheven, zijn muts van otterbont werd onmiddellijk door een kogel doorboord, die vlak over zijn hoofd floot en de huid even raakte.

— Wel? vroeg Brand ongerust.

— De toestand is zeer ernstig, Charles, antwoordde Raffles, met een diepe rimpel tussen de ogen.

Hij werd in de rede gevallen door een derde kogel, die zeker op goed geluk was afgevuurd en die de zoldering van het hol raakte, boven het hoofd van Brand. Zij gingen nog wat verder het hol in en Raffles vervolgde:

— De zaken staan zo, Charles: Wij zijn alleen veilig zolang wij hier blijven. Doet een van ons ook maar een stap naar voren, dan staan daar beneden twee of drie scherp-schutters klaar om ons een voor een neer te leggen. En zelfs een minder goed schutter zou nauwelijks kunnen missen; de afstand is gering en we steken duidelijk af tegen de sneeuw. Zelfs kruipende kan men de in-

gang niet naderen, zonder kans op een kogel.

Raffles nam zijn muts af en toonde Brand de twee gaten.

— De schurken hebben mijn pijp stuk geschoten, dat vergeef ik hun nooit, riep Henderson woedend.

— Hoeveel zijn er? vroeg Brand bedrukt.

— Op zijn minst twaalf.

— Is het niet mogelijk, een uitval te wagen?

Raffles haalde de schouders op en pas na enige ogenblikken zei hij:

— Dit hol komt uit op een natuurlijk portaal van twee meter breedte. Niemand van ons zou het levend kunnen bereiken. Maar zelfs al was dat wel het geval, dan zouden wij die gaanderij eerst over een lengte van bijna acht meter moeten volgen, voor wij aan de plek komen, waarlangs een afdaling mogelijk wordt. Overal elders is de helling te steil. Wij zouden zelfs geen gelegenheid krijgen, het geweer aan de schouder te brengen. Voor een goed schutter betekent het niets, ons omver te schieten. Ik zeg je, Charles, er is geen sprake van, een uitval te doen. Het zou gelijk staan met zelfmoord. Zij zijn vlak tegenover de uitgang en twee of drie mannen hebben voortdurend hun geweer in de aanslag en de anderen zijn zo onbezorgd en zo zeker van hun zaak, dat zij lachend en fluitend rondlopen.

— Kunnen wij niet op hen schieten van achter uit het hol?

— Onmogelijk. Ga zelf maar kijken. Van staan is geen sprake, van knielen ook niet en zelfs al zou je liggend willen vuren dan nog zou je zo dicht bij moeten komen, dat je een kogel beet hebt, voor je zelf zoudt kunnen richten.

— Sta je mij toe om het te proberen?

— Geen sprake van, Charles. Ik verbied het je ten stelligste, antwoordde Raffles met stemverheffing. Daareven ben ik bijna getroffen en ik deed niet eens de moeite een geweer aan mijn schouder te brengen. Wacht, ik zal je overtuigen. Gaat allen plat op de vloer liggen en kruip zover naar voren, als ik je zal zeggen.

De twee anderen gehoorzaamden.

Raffles had een tentstok van de slede genomen, hing een reispet op het einde, die van oorkleppen was voorzien en toen zij tot op een paar meter van de drempel waren gekropen, stak hij de stok vooruit, zodat de pet even boven de stenen rand uitkwam. Op hetzelfde ogenblik knalden er bijna tegelijk drie schoten en de pet werd getroffen.

Raffles trok de stok terug en toonde zwiingend de zes gaten in het hoofddekseel; alle drie de kogels waren er dwars doorheen gegaan.

Brand balde de vuisten in machteloze woede. Hij begreep nu ook, dat zij evengoed dadelijk van de rots naar beneden konden springen dan zich aan de schoten van die schutters bloot stellen. Na enige ogenblikken vroeg hij:

— Wat zullen wij nu doen?

— Hier blijven, totdat de duisternis invalt. Wij zullen onze slede en de honden wel in de steek moeten laten, want wij mogen niet het minste geluid maken. Laten wij wat gaan eten, want wij zullen er niet spoedig meer gelegenheid toe hebben. James, voeder ook de honden.

Wat Raffles voorzien had, gebeurde. De overval kwam, maar in een geheel andere vorm dan een van de drie mannen verwacht had, en op een wijze, die aan alles een einde scheen te zullen maken. Zij hadden juist allen ongestoord gegeten en er was niets gebeurd, toen een geritsel Brand deed opkijken. Tegelijkertijd werd het weinige licht in het hol nog meer verduisterd. Hij uitte een kreet en greep de arm van Raffles.

Voor de opening van het hol, langzaam draaiend, bewoog zich een grote takkenbos, die van voor tot achter brandde. Er stond een stijve wind, vlak op het hol en de dikke rook van de harsachtige takken drong onmiddellijk naar binnen.

Henderson was opgesprongen en greep de tentstok. Hij liep hoestend en proestend naar voren, om de takkenbos weg te stoten, maar onmiddellijk blafte de geweren en hij hoorde het scherpe fluiten van de kogels vlak bij zijn oor. Hij wierp zich neer en trachtte zo de takkenbos te bereiken, maar de stok

was niet lang genoeg en onophoudelijk knalden van beneden de schoten, alsof er een mitrailleur aan de gang was. Het was duidelijk dat de tegenstander al zijn krachten geconcentreerd had en iedereen schoot, die een geweer kon vasthouden.

Intussen was het touw waaraan men van boven de takkenbos had neergelaten doorgebrand en de bos viel op de gaanderij neer, terwijl de dikke, zwarte rook naar binnen werd geblazen. Onmiddellijk volgde een tweede, terwijl het geweervuur bleef ratelen. De honden, opgeschrikt uit hun slaap, begonnen woedend te blaffen, maar daar boven uit klonk de stem van Raffles, die luid riep:

— Laten wij het hol doorzoeken. Misschien is er nog een andere uitgang. Het regent kogels en wij kunnen daar bij de ingang niets uitrichten.

Dadelijk namen allen hun zaklantaarns en gingen het hol verder binnen. Het was eigenlijk niets meer dan een lange gang, die zich nu eens versmalde, dan weer breder werd. Na omstreeks veertig meter verder te zijn gegaan, stuitten zij tegen een muur van graniet.

De drie mannen keken elkander zwiingend aan. De lucht werd steeds moeilijker om in te ademen. Nog een kwartier en zij zouden in de rook gestikt zijn. Zij schenen hun gedachten in elkaanders ogen te lezen en Raffles en Brand zei:

— Mij dunkt, mylord dat het nog beter is, door een kogel te vallen. Het is geen dood voor mannen als wij zijn, om in de rook te stikken.

— Je hebt gelijk, James. Neemt allen je geweren en dan naar buiten.

Maar juist toen zij dit wilden doen slaakte Brand een kreet. Hij had een zeer smalle scheur in de wand menen te zien en wees er met een trillende vinger naar.

— Dooft de lantaarns, dan kunnen wij beter zien, zei Raffles onmiddellijk.

De lantaarns werden gedoofd. Inderdaad, het was zo; door een spleet van nog geen halve centimeter breedte, die geen pink had doorgelaten, drong onge-

twijfeld daglicht. De wand was hier tamelijk dun. Zonder iets te zeggen liep Henderson terug, nam een houweel van de slede, bestemd om ijs stuk te slaan en begon aanstonds met alle kracht waarover zijn sterke armen beschikten, het rotsgesteente aan te tasten. De schilfers vlogen in het rond, terwijl Brand en Raffles de reus met hun zaklampen bijlichtten.

Binnen vijf minuten was het gat zo groot, dat men er zijn hoofd door had kunnen steken en gretig vulden de drie mannen hun longen met verse lucht. Na een kwartier van harde arbeid was het gat zo groot, dat zij er zich doorheen konden wringen. Zij bevonden zich nu op een plateau, omstreeks tien meter in doorsnede, waarop een paar nauwe gangen uitkwamen. Voorzichtig sloegen zij er een van in, waarvan de bodem sterk rees en plotseling, bij het omslaan van een hoek zagen zij, op nog geen twintig passen afstand twee mannen, die op hun buik lagen en waarvan er een aan een touw juist een brandende takkenbos omlaag liet zakken. De tweede greep juist achter zich, om nog meer takken bijeen te binden en daarbij zag hij de drie mannen. Hij liet een luide waarschuwingskreet horen, sprong op en stak zijn hand naar zijn revolver uit. Henderson gaf er hem geen gelegenheid toe. Brullend van woede stormde hij op hem toe, greep de kerel in het middel, hief hem hoog boven het hoofd, en wierp hem naar omlaag. Met een gebroken nek bleef de bandiet liggen. De man met de takkenbos liet het touw schieten, sprong overeind en trok een lang mes uit de schede, maar voor hij kon toestoten had de reus hem van de grond gelicht en hem zijn vriend nagezonden.

Dit gehele voorval had nauwelijks enige seconden geduurd en toen men daar beneden begon te schieten had Henderson zich reeds plat op de sneeuw neergeworpen. Het was onmiddellijk te merken dat de drie mannen zich nu in een gunstiger toestand bevonden dan tevoren. Er lagen daarboven grillige rotsblokken en Brand, de scherpschutter, knielde onmiddellijk achter zulk een blok neer en begon te vuren. Zijn

schoten waren raak, want een paar mannen vielen plat voorover als door de bliksem getroffen en de anderen trokken zich schreeuwend en vloekend achter de sleden terug. Het gevecht kon omstreeks een half uur geduurd hebben en het zou zich misschien tot de avond hebben voortgesleept, als er niet plotseling ontzet was komen opdagen.

Uit het zuiden kwam een grote patrouille der bereden politie onverhoeds aanstuiven. Het waren zeker wel vierentwintig man, met verse honden en goed gewapend. De bandieten, nu van twee kanten bestookt, gaven zich aldra gewonnen.

De drie mannen kwamen dadelijk van de rotstop naar beneden en Raffles herkende onmiddellijk de sergeant, die de troep aanvoerde. Hij had reeds een maand geleden kennis met hem gemaakt in Fort Joekon. Het bleek dat Houston reeds geruime tijd werd gezocht, evenals zijn zogenaamde zuster en de toneelvader. Houston had een schot door de arm en was bijna dol van woede. Hij schreeuwde terwijl hij geboeid werd:

— Maar die kerel, die vreemdeling heeft mijn goud. Hij heeft een zak stofgoud van minstens tien kilo. Mag hij dat houden? Hij heeft mij die zak afgenomen.

— Is het waar, wat die man zegt, mijnheer? vroeg de sergeant, zich tot Raffles wendend.

— De man fantaseert, zei Raffles rustig.

— Het spijt mij, mijnheer, zei de sergeant in antwoord hierop, maar dan zal ik genoodzaakt zijn uw slede te doorzoeken. Ik moet u zeggen dat het mij vreemd voorkomt, dat gij u van dat goud hebt meester gemaakt. Dat had ik niet van u verwacht.

— Spaar mij uw opmerkingen, sergeant en zoek de slede liever door, zei Raffles afgemeten.

Brand luisterde verwonderd toe. Wat bezielde Raffles? Natuurlijk zou de grote zak dadelijk ontdekt worden en dat zou hen in een zeer eigenaardige en gevaarlijke positie kunnen brengen. Men zou Raffles wel niet geloven, als hij zei, dat hij het goud naar de politie

had willen brengen.

De sergeant klom met drie man naar boven en de overigen gingen voort met het boeien van de gevangenen. Er bleken vier bandieten gedood te zijn, twee anderen waren zwaar, drie licht gewond en slechts drie anderen hadden geen letsel opgelopen. Allen, ook de lijken, werden naar de sleden gebracht; de levenden moesten daarin plaats nemen en de doden werden er op neer gelegd. Hier ging bijna een kwartier mee heen en toen kwam de sergeant weer te voorschijn, daalde door zijn mannen gevolgd de helling af, salueerde voor Raffles en zei:

— Het spijt mij, mijnheer, mijn plicht schreef mij het onderzoek voor. Ik heb niets gevonden. Wat jou betreft, Houston, het zal je geen goed doen, dat je de politie om de tuin hebt geleid. Er is geen korreltje goud op en in de slede te vinden, zo groot als een speldeknop. Je zult het wel ergens hebben weggestopt en ik hoop het nog wel uit je te krijgen. Weg met het gespuis, mannen. Kunnen wij u nog ergens mee van dienst zijn, mijnheer? aldus wendde de sergeant zich tot Raffles.

— Ik dank je, sergeant, zei Raffles glimlachend. Je hebt me de grootste dienst bewezen door dat troepje bandieten te arresteren. Vanavond hoop ik je er in Fort Joekon nog eens extra voor te bedanken.

Een paar minuten later trok de politie met de gevangenen weg, zeer tevrede over de vangst. Raffles keek ze na, met een eigenaardige schittering in zijn ogen en toen begon hij langzaam de helling te beklimmen en ging het hol binnen, waar de honden hem met een vro-

lijk geblaf ontvingen.

— Wil je me nu eens eindelijk zeggen, wat dat betekent? barstte Brand uit. Waar is het stofgoud? Je heb toch een zak van enige kilo's niet in je kleren kunnen verbergen?

— Neen, Charles, dat zou onmogelijk zijn geweest, antwoordde Raffles glimlachend.

— Heb je dan dat goud weggegooid?

— Een fortuin van dertigduizend dollars? Ja, ik ben daar gek.

— Maar waar is het dan? De hele slede is onderste boven gehaald.

Raffles antwoordde niet, maar wees, met een eigenaardige tinteling in zijn ogen en met een breed gebaar naar de geeuwende, verzadigde honden. Toen zei hij langzaam:

— Het goud is in de honden, amice.

— In... in... de honden? stotterde Brand met een open mond van verbazing.

— Zoals ik zeg. Ik heb het fijne stofgoud vermengd met hun vis en veel traan en zij hebben het in hun honger geslikt als godenspijs. De grotere stukken zijn hier en daar verborgen; onder de as van het uitgedoofde vuur, onder de los gehakte granietsplinters en wij zullen wel enige moeite hebben alles terug te vinden. Wat de honden betreft, het zal Henderson heel gemakkelijk vallen, dat stofgoud na verloop van enige uren in een afgelegen schuur van Fort Joekon weer te verzamelen. Ik denk dat een paar lepels wonderolie hem hierbij grote diensten zullen bewijzen.

Brand zei niets, maar hij zonk neer op de bodem van de grot en begon te lachen, zoals hij in lange tijd niet gelachen had.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Het rode licht

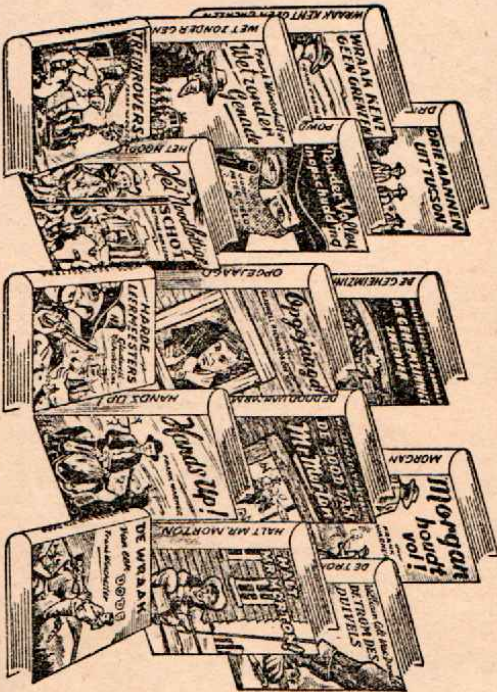

15 Nieuwe titels WILD-WEST SERIE

voor de helft van de prijs!

15 BOEKEN IN LINNEN BANDEN MET FRAAI GEKLEURDE OMSLAGEN

betaalbaar f 5,- of meer
met f 5,- per maand

1. Treinrovers, door Frank Warner
2. Het Neerlottige Schot door Arthur Nadkass
3. Harde Leermesters door Gladwell Richardson
4. Hands Up door Frank Warner
5. De wrak van een Dode } beide door
6. Wet zonder Genade } Frank Winchester
7. Powder Valley in opschudding door Peter Pidd
8. Opgelagd door Gladwell Richardson
9. De dood van Mr. Morton } beide door
10. Halt, Mr. Morton } William
11. Wrak kent geen grenzen Colt MacDonald
12. Drie Mannen uit Tucson door Arthur Nadkass
13. De geheimzinnige zwerfver door William Colt MacDonald
14. Morgan houdt vol door Frank Warner
15. De Trom des Duivels door William Colt MacDonald

Alle boeken zijn in geheel linnen banden gebonden, groot formaat en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's. Deze boeken kosten f 88,50. Nu slechts f 44,25, desgewenst betaalbaar met f 5,- of meer per maand, zonder enige verhoging. Zend nog heden nevensluitende bon in.

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden de 15 Wild-West boeken Serie 13 voor de helft van de oorspronkelijke prijs.

Het bedrag van f 44,25 / de 1e termijn van f _____ *
 te heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor
 remboeurskosten bij ontvangst van de boeken betaald *
 * Doorhaden wat niet wordt verlangd. L. L.

NAAM: _____

ADRES: _____

LEIDSEGRACHT 108 - ADAM-C.

Postrekening 60092 - Gem. Giro N 2266

Telefoon 67007